

Fundusze Europejskie
Program Regionalny

Unia Europejska
Europejskie Fundusze
Strukturalne i Inwestycyjne

Projekt współfinansowany przez Unię Europejską z Europejskiego Funduszu Społecznego

III. Akty prawne

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 18 września 2015 r.

Poz. 1416

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU¹⁾

z dnia 3 września 2015 r.

w sprawie udzielania regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020

Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. poz. 1146, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe przeznaczenie, warunki i tryb udzielania przedsiębiorcom, w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020, regionalnej pomocy inwestycyjnej w zakresie celów tematycznych, o których mowa w art. 9 pkt 1, 2 i 4–11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 320), zwanej dalej „pomocą”, do której mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 651/2014”, a także podmioty udzielające tej pomocy.

§ 2. 1. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. c i d, ust. 3, ust. 4 lit. c i ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się także do pomocy, o której mowa w art. 14 ust. 10 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) dużym przedsiębiorcy – oznacza to duże przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 2 pkt 24 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) intensywności pomocy – oznacza to intensywność pomocy w rozumieniu art. 2 pkt 26 rozporządzenia nr 651/2014;
- 3) inwestycji początkowej – oznacza to inwestycję początkową w rozumieniu art. 2 pkt 49 rozporządzenia nr 651/2014;
- 4) mikroprzedsiębiorcy, małym lub średnim przedsiębiorcy – oznacza to odpowiednio mikroprzedsiębiorstwo, małe lub średnie przedsiębiorstwo, spełniające warunki określone w załączniku I do rozporządzenia nr 651/2014;
- 5) przedsiębiorcy – oznacza to przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 1 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014.

§ 4. Pomoc nie może zostać udzielona ani wypłacona przedsiębiorcy, na którym ciąży obowiązek zwrotu pomocy publicznej, wynikający z decyzji Komisji Europejskiej uznającej taką pomoc za niezgodną z prawem oraz z rynkiem wewnętrznym.

¹⁾ Minister Infrastruktury i Rozwoju kieruje działem administracji rządowej – rozwój regionalny, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Rozwoju (Dz. U. poz. 1257).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 378, 1130 i 1240.

§ 5. 1. Podmiotem udzielającym pomocy, poza podmiotami określonymi w art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, zwanej dalej „ustawą”, może być również partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy.

2. W przypadku gdy podmiotem udzielającym pomocy jest beneficjent w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy lub partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy, pomoc może być udzielona, jeżeli możliwość jej udzielenia przewiduje umowa o dofinansowanie projektu w rozumieniu art. 2 pkt 26 lit. a albo lit. b ustawy albo decyzja o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 6. 1. Pomoc ma na celu wspieranie rozwoju gospodarczego i społecznego województwa objętego regionalnym programem operacyjnym na lata 2014–2020 i jest udzielana na inwestycję początkową.

2. Dużemu przedsiębiorcy w województwie mazowieckim może być udzielana wyłącznie pomoc na inwestycję początkową stanowiącą inwestycję początkową na rzecz nowej działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 pkt 51 rozporządzenia nr 651/2014.

3. Pomoc nie może być udzielana na inwestycję prowadzącą wyłącznie do odtworzenia zdolności produkcyjnych.

4. Warunkiem udzielenia pomocy jest zobowiązanie się przedsiębiorcy do utrzymania inwestycji początkowej zgodnie z warunkami określonymi w art. 14 ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014.

5. Pomoc na infrastrukturę badawczą może być udzielana na podstawie rozporządzenia, jeżeli spełnia warunki określone w art. 14 ust. 11 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 7. 1. Pomoc jest udzielana:

- 1) zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) w formach wskazanych w art. 5 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 651/2014.

2. Pomoc jest udzielana na pokrycie kosztów kwalifikowalnych, o których mowa w art. 14 ust. 4 rozporządzenia nr 651/2014, jeżeli są spełnione warunki określone odpowiednio w art. 14 ust. 6–9 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 8. 1. Maksymalną intensywność pomocy określa się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.³⁾).

2. Maksymalną intensywność oraz wartość pomocy oblicza się, uwzględniając warunki określone w art. 14 ust. 12, 13 oraz 14 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 651/2014.

3. Do obliczania intensywności oraz wartości pomocy i kosztów kwalifikowalnych stosuje się art. 7 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 9. Pomoc podlega kumulacji na zasadach określonych w art. 8 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 10. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 651/2014, pomoc stanowi pomoc indywidualną podlegającą notyfikacji Komisji Europejskiej i może być udzielona po jej zatwierdzeniu przez Komisję Europejską.

2. Dostosowana kwota pomocy, o której mowa w art. 4 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 651/2014, wynosi:

- 1) 37,5 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarach należących do województw: lubelskiego, podkarpackiego, podlaskiego i warmińsko-mazurskiego;
- 2) 26,25 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarach należących do województw: kujawsko-pomorskiego, lubuskiego, łódzkiego, małopolskiego, opolskiego, pomorskiego, świętokrzyskiego, zachodniopomorskiego oraz na obszarach należących do podregionów: ciechanowsko-płockiego, ostrołęcko-siedleckiego, radomskiego i warszawskiego wschodniego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej;
- 3) 18,75 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarach należących do województw: dolnośląskiego, śląskiego i wielkopolskiego;
- 4) 15 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarze należącym do podregionu warszawskiego zachodniego, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 93, poz. 585, z 2010 r. Nr 18, poz. 99 oraz z 2011 r. Nr 233, poz. 1381.

- 5) 11,25 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarze należącym do miasta stołecznego Warszawy do dnia 31 grudnia 2017 r.;
- 6) 7,5 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarze należącym do miasta stołecznego Warszawy w okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

§ 11. Pomoc może być udzielona, jeżeli przedsiębiorca złożył wniosek o udzielenie pomocy, zwany dalej „wnioskiem”, zgodnie z art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 651/2014.

§ 12. 1. Przedsiębiorca składa wniosek do podmiotu udzielającego pomocy.

2. Wniosek zawiera:

- 1) informacje wskazane w art. 6 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) inne informacje, wskazane przez podmiot udzielający pomocy, niezbędne do dokonania oceny wniosku.

3. Do wniosku przedsiębiorca załącza dokumenty przygotowane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 37 ust. 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

4. Po przeprowadzeniu oceny wniosku pomoc może być udzielona przedsiębiorcy na podstawie umowy albo decyzji o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 13. Pomoc jest udzielana do dnia określonego w art. 58 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia nr 651/2014.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Minister Infrastruktury i Rozwoju: *M. Wasiak*

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 7 kwietnia 2015 r.

Poz. 488

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU¹⁾

z dnia 19 marca 2015 r.

w sprawie udzielania pomocy *de minimis* w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020

Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. poz. 1146 oraz z 2015 r. poz. 378) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa szczegółowe przeznaczenie, warunki i tryb udzielania przedsiębiorcom pomocy *de minimis*, do której mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1407/2013”, w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020, zwanej dalej „pomocą”, a także podmioty udzielające tej pomocy.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy udzielanej ze środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Społecznego.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) jednym przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć jedno przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 1407/2013;
- 2) przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 1 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1).

§ 3. Pomoc może być udzielana przedsiębiorcom, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 1407/2013, oraz przypadków, o których mowa w art. 3 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1301/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i przepisów szczególnych dotyczących celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 289).

§ 4. 1. Podmiotami udzielającymi pomocy, poza podmiotami określonymi w art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, zwanej dalej „ustawą”, mogą być również:

- 1) partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy;
- 2) podmiot wdrażający instrument finansowy, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy.

2. W przypadku gdy podmiotem udzielającym pomocy jest beneficjent w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy lub partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy, którzy nie są jednocześnie podmiotem wdrażającym instrument finansowy

¹⁾ Minister Infrastruktury i Rozwoju kieruje działem administracji rządowej – rozwój regionalny, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Rozwoju (Dz. U. poz. 1257).

wy, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy, pomoc może być udzielona, jeżeli możliwość jej udzielenia przewiduje umowa o dofinansowanie projektu w rozumieniu art. 2 pkt 26 lit. a albo lit. b ustawy.

§ 5. 1. Pomoc ma na celu wspieranie rozwoju gospodarczego i społecznego województwa objętego regionalnym programem operacyjnym na lata 2014–2020.

2. Pomoc może być udzielona przedsiębiorcy na pokrycie części albo całości kosztów kwalifikowalnych.

§ 6. Pomoc jest udzielana w formach i na zasadach określonych w art. 4 rozporządzenia nr 1407/2013.

§ 7. Pomoc jest udzielana z zachowaniem warunków określonych w art. 5 rozporządzenia nr 1407/2013.

§ 8. Wartość dopuszczalnej pomocy udzielanej jednemu przedsiębiorcy ustala się zgodnie z art. 3 ust. 2–9 rozporządzenia nr 1407/2013.

§ 9. 1. Przedsiębiorca ubiegający się o pomoc składa wniosek do podmiotu udzielającego pomocy.

2. Wniosek zawiera:

- 1) nazwę przedsiębiorcy;
- 2) nazwę i miejsce realizacji przedsięwzięcia;
- 3) cel realizacji przedsięwzięcia;
- 4) opis przedsięwzięcia;
- 5) planowane daty rozpoczęcia i zakończenia realizacji przedsięwzięcia;
- 6) wartość przedsięwzięcia;
- 7) koszty kwalifikowalne;
- 8) wnioskowaną kwotę pomocy;
- 9) źródła finansowania przedsięwzięcia;
- 10) inne informacje, wskazane przez podmiot udzielający pomocy, niezbędne do dokonania oceny wniosku.

3. Do wniosku przedsiębiorca załącza:

- 1) kopie zaświadczeń o pomocy *de minimis* lub zaświadczeń o pomocy *de minimis* w rolnictwie, lub zaświadczeń o pomocy *de minimis* w rybołówstwie albo oświadczenie o wielkości takiej pomocy, albo oświadczenie o nieotrzymaniu takiej pomocy, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.²⁾);
- 2) informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

§ 10. 1. Podmiot udzielający pomocy przeprowadza ocenę wniosku, uwzględniając:

- 1) cel pomocy, o którym mowa w § 5 ust. 1;
- 2) koszty kwalifikowalne;
- 3) wartość dopuszczalnej pomocy.

2. Po przeprowadzeniu oceny, o której mowa w ust. 1, pomoc może być udzielona przedsiębiorcy na podstawie umowy.

§ 11. Przedsiębiorca, przed podpisaniem umowy, przedstawia podmiotowi udzielającemu pomocy:

- 1) kopie zaświadczeń o pomocy *de minimis* lub zaświadczeń o pomocy *de minimis* w rolnictwie, lub zaświadczeń o pomocy *de minimis* w rybołówstwie albo oświadczenie o wielkości takiej pomocy, albo oświadczenie o nieotrzymaniu takiej pomocy, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej,

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 93, poz. 585, z 2010 r. Nr 18, poz. 99 oraz z 2011 r. Nr 233, poz. 1381.

- 2) informacje o wielkości i przeznaczeniu pomocy publicznej otrzymanej w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych, na pokrycie których ma być przeznaczona pomoc
- dotyczące okresu od dnia złożenia wniosku.

§ 12. Pomoc jest udzielana do dnia 30 czerwca 2021 r.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Infrastruktury i Rozwoju: *M. Wasiak*

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 30 lipca 2015 r.

Poz. 1075

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU¹⁾

z dnia 21 lipca 2015 r.

w sprawie udzielania pomocy na badania podstawowe, badania przemysłowe, eksperymentalne prace rozwojowe oraz studia wykonalności w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020

Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. poz. 1146 oraz z 2015 r. poz. 378) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe przeznaczenie, warunki i tryb udzielania przedsiębiorcom, w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020, pomocy na badania podstawowe, badania przemysłowe, eksperymentalne prace rozwojowe oraz studia wykonalności, zwanej dalej „pomocą”, do której mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 651/2014”, a także podmioty udzielające tej pomocy.

§ 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. c i d, ust. 3 lit. c i d, ust. 4 lit. c i ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) badaniach podstawowych – oznacza to badania podstawowe w rozumieniu art. 2 pkt 84 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) badaniach przemysłowych – oznacza to badania przemysłowe w rozumieniu art. 2 pkt 85 rozporządzenia nr 651/2014;
- 3) eksperymentalnych pracach rozwojowych – oznacza to eksperymentalne prace rozwojowe w rozumieniu art. 2 pkt 86 rozporządzenia nr 651/2014;
- 4) intensywności pomocy – oznacza to intensywność pomocy w rozumieniu art. 2 pkt 26 rozporządzenia nr 651/2014;
- 5) przedsiębiorcy – oznacza to przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 1 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014;
- 6) studiach wykonalności – oznacza to studia wykonalności w rozumieniu art. 2 pkt 87 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 4. Pomoc nie może zostać udzielona ani wypłacona przedsiębiorcy, na którym ciąży obowiązek zwrotu pomocy publicznej, wynikający z decyzji Komisji Europejskiej uznającej taką pomoc za niezgodną z prawem oraz z rynkiem wewnętrznym.

§ 5. 1. Podmiotami udzielającymi pomocy, poza podmiotami określonymi w art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, zwanej dalej „ustawą”, mogą być również:

- 1) partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy;
- 2) podmiot wdrażający instrument finansowy, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy.

¹⁾ Minister Infrastruktury i Rozwoju kieruje działem administracji rządowej – rozwój regionalny, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Rozwoju (Dz. U. poz. 1257).

2. W przypadku gdy podmiotem udzielającym pomocy jest beneficjent w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy lub partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy, którzy nie są jednocześnie podmiotem wdrażającym instrument finansowy, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy, pomoc może być udzielona, jeżeli możliwość jej udzielenia przewiduje umowa o dofinansowanie projektu w rozumieniu art. 2 pkt 26 lit. a albo lit. b ustawy albo decyzja o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 6. Pomoc ma na celu wspieranie rozwoju gospodarczego i społecznego województwa objętego regionalnym programem operacyjnym na lata 2014–2020 i jest udzielana na badania podstawowe, badania przemysłowe, eksperymentalne prace rozwojowe oraz studia wykonalności.

§ 7. Pomoc jest udzielana:

- 1) zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) w formach i na warunkach, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. a–c rozporządzenia nr 651/2014;
- 3) na pokrycie kosztów kwalifikowalnych, o których mowa w art. 25 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 8. 1. Maksymalną intensywność pomocy określa się zgodnie z art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014.

2. Maksymalną intensywność pomocy na badania przemysłowe i eksperymentalne prace rozwojowe zwiększa się zgodnie z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 651/2014.

3. Maksymalną intensywność pomocy na studia wykonalności zwiększa się zgodnie z art. 25 ust. 7 rozporządzenia nr 651/2014.

4. Do obliczania intensywności oraz wartości pomocy i kosztów kwalifikowalnych stosuje się art. 7 ust. 1–3 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 9. Pomoc podlega kumulacji na zasadach określonych w art. 8 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 10. W przypadkach, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. i rozporządzenia nr 651/2014, pomoc stanowi pomoc indywidualną podlegającą notyfikacji Komisji Europejskiej i może być udzielona po jej zatwierdzeniu przez Komisję Europejską.

§ 11. Pomoc może być udzielona, jeżeli przedsiębiorca złożył wniosek o udzielenie pomocy, zwany dalej „wnioskiem”, zgodnie z art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 651/2014.

§ 12. 1. Przedsiębiorca składa wniosek do podmiotu udzielającego pomocy.

2. Wniosek zawiera:

- 1) informacje wskazane w art. 6 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) inne informacje, wskazane przez podmiot udzielający pomocy, niezbędne do dokonania oceny wniosku.

3. Do wniosku przedsiębiorca załącza dokumenty przygotowane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 37 ust. 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.²⁾).

4. Po przeprowadzeniu oceny wniosku pomoc może być udzielona przedsiębiorcy na podstawie umowy albo decyzji o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 13. Pomoc jest udzielana do końca okresu dostosowawczego, o którym mowa w art. 58 ust. 4 zdanie pierwsze, w związku z art. 59 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Minister Infrastruktury i Rozwoju: *M. Wasiak*

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 93, poz. 585, z 2010 r. Nr 18, poz. 99 oraz z 2011 r. Nr 233, poz. 1381.

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 2 grudnia 2015 r.

Poz. 2010

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU¹⁾

z dnia 5 listopada 2015 r.

w sprawie udzielania pomocy na wspieranie innowacyjności oraz innowacje procesowe i organizacyjne w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020

Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. poz. 1146, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe przeznaczenie, warunki i tryb udzielania przedsiębiorcom, w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020, następujących rodzajów pomocy:

- 1) pomocy na wspieranie innowacyjności,
- 2) pomocy na innowacje procesowe i organizacyjne

– zwanych dalej „pomocą”, do których mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 651/2014”, a także podmioty udzielające tej pomocy.

§ 2. 1. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. c i d, ust. 3 lit. c i d, ust. 4 lit. c i ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się również w przypadkach, o których mowa w art. 1 ust. 3 lit. a i b rozporządzenia nr 651/2014 – w odniesieniu do pomocy, o której mowa w § 1 pkt 2.

§ 3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) innowacjach organizacyjnych – oznacza to innowacje organizacyjne w rozumieniu art. 2 pkt 96 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) innowacjach procesowych – oznacza to innowacje w obrębie procesu w rozumieniu art. 2 pkt 97 rozporządzenia nr 651/2014;
- 3) intensywności pomocy – oznacza to intensywność pomocy w rozumieniu art. 2 pkt 26 rozporządzenia nr 651/2014;
- 4) mikroprzedsiębiorcy, małym lub średnim przedsiębiorcy – oznacza to odpowiednio mikroprzedsiębiorstwo, małe lub średnie przedsiębiorstwo spełniające warunki określone w załączniku I do rozporządzenia nr 651/2014;
- 5) przedsiębiorcy – oznacza to przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 1 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014.

§ 4. Pomoc nie może zostać udzielona ani wypłacona przedsiębiorcy, na którym ciąży obowiązek zwrotu pomocy publicznej wynikający z decyzji Komisji Europejskiej uznającej taką pomoc za niezgodną z prawem oraz z rynkiem wewnętrznym.

¹⁾ Minister Infrastruktury i Rozwoju kieruje działem administracji rządowej – rozwój regionalny, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Rozwoju (Dz. U. poz. 1257).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 378, 1130, 1240 i 1767.

§ 5. 1. Podmiotami udzielającymi pomocy, poza podmiotami określonymi w art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, zwanej dalej „ustawą”, mogą być również:

- 1) partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy;
- 2) podmiot wdrażający instrument finansowy, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy.

2. W przypadku gdy podmiotem udzielającym pomocy jest beneficjent w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy lub partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy, którzy nie są jednocześnie podmiotem wdrażającym instrument finansowy, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy, pomoc może być udzielona, jeżeli możliwość jej udzielenia przewiduje umowa o dofinansowanie projektu w rozumieniu art. 2 pkt 26 lit. a albo lit. b ustawy albo decyzja o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 6. Pomoc ma na celu wspieranie rozwoju gospodarczego i społecznego województwa objętego regionalnym programem operacyjnym na lata 2014–2020 i jest udzielana:

- 1) mikroprzedsiębiorcom, małym lub średnim przedsiębiorcom na wspieranie innowacyjności;
- 2) przedsiębiorcom na innowacje procesowe i organizacyjne, z zastrzeżeniem warunku, o którym mowa w art. 29 ust. 2 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 7. Pomoc jest udzielana:

- 1) zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) w formach i na warunkach, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. a–c rozporządzenia nr 651/2014.

§ 8. Pomoc, o której mowa w § 1:

- 1) pkt 1 – jest udzielana na pokrycie kosztów kwalifikowalnych, o których mowa w art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) pkt 2 – jest udzielana na pokrycie kosztów kwalifikowalnych, o których mowa w art. 29 ust. 3 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 9. 1. Maksymalną intensywność pomocy, o której mowa w § 1:

- 1) pkt 1 – określa się zgodnie z art. 28 ust. 3 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) pkt 1 – zwiększa się zgodnie z art. 28 ust. 4 rozporządzenia nr 651/2014;
- 3) pkt 2 – określa się zgodnie z art. 29 ust. 4 rozporządzenia nr 651/2014.

2. Do obliczania intensywności oraz wartości pomocy i kosztów kwalifikowalnych stosuje się art. 7 ust. 1–3 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 10. Pomoc podlega kumulacji na zasadach określonych w art. 8 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 11. Pomoc, o której mowa w § 1:

- 1) pkt 1 – w przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. l rozporządzenia nr 651/2014,
- 2) pkt 2 – w przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. m rozporządzenia nr 651/2014

– stanowi pomoc indywidualną podlegającą notyfikacji Komisji Europejskiej i może być udzielona po jej zatwierdzeniu przez Komisję Europejską.

§ 12. Pomoc może być udzielona, jeżeli przedsiębiorca złożył wniosek o udzielenie pomocy, zwany dalej „wnioskiem”, zgodnie z art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 651/2014.

§ 13. 1. Przedsiębiorca składa wniosek do podmiotu udzielającego pomocy.

2. Wniosek zawiera:

- 1) informacje wskazane w art. 6 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) inne informacje, wskazane przez podmiot udzielający pomocy, niezbędne do dokonania oceny wniosku.

3. Do wniosku przedsiębiorca załącza dokumenty przygotowane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 37 ust. 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.³⁾).

4. Po przeprowadzeniu oceny wniosku pomoc może być udzielona przedsiębiorcy na podstawie umowy albo decyzji o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 14. Pomoc jest udzielana do końca okresu dostosowawczego, o którym mowa w art. 58 ust. 4 zdanie pierwsze, w związku z art. 59 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Minister Infrastruktury i Rozwoju: *M. Wasiak*

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 93, poz. 585, z 2010 r. Nr 18, poz. 99, z 2011 r. Nr 233, poz. 1381 oraz z 2015 r. poz. 1830.

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 14 września 2015 r.

Poz. 1377

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU¹⁾

z dnia 3 września 2015 r.

w sprawie udzielania regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach celu tematycznego 3 w zakresie wzmocnienia konkurencyjności mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020

Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. poz. 1146, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe przeznaczenie, warunki i tryb udzielania przedsiębiorcom, w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020, regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach celu tematycznego 3 w zakresie wzmocnienia konkurencyjności mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, o którym mowa w art. 9 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 320), zwanej dalej „pomocą”, do której mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 651/2014”, a także podmioty udzielające tej pomocy.

§ 2. 1. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się także do pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. c i d, ust. 3, ust. 4 lit. c i ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy, o której mowa w art. 14 ust. 10 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) dużym przedsiębiorcy – oznacza to duże przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 2 pkt 24 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) intensywności pomocy – oznacza to intensywność pomocy w rozumieniu art. 2 pkt 26 rozporządzenia nr 651/2014;
- 3) inwestycji początkowej – oznacza to inwestycję początkową w rozumieniu art. 2 pkt 49 rozporządzenia nr 651/2014;
- 4) mikroprzedsiębiorcy, małym lub średnim przedsiębiorcy – oznacza to odpowiednio mikroprzedsiębiorstwo, małe lub średnie przedsiębiorstwo, spełniające warunki określone w załączniku I do rozporządzenia nr 651/2014;
- 5) przedsiębiorcy – oznacza to przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 1 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014.

¹⁾ Minister Infrastruktury i Rozwoju kieruje działem administracji rządowej – rozwój regionalny, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Rozwoju (Dz. U. poz. 1257).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 378, 1130 i 1240.

§ 4. Pomoc nie może zostać udzielona ani wypłacona przedsiębiorcy, na którym ciąży obowiązek zwrotu pomocy publicznej, wynikający z decyzji Komisji Europejskiej uznającej taką pomoc za niezgodną z prawem oraz z rynkiem wewnętrznym.

§ 5. 1. Podmiotem udzielającym pomocy, poza podmiotami określonymi w art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, zwanej dalej „ustawą”, może być również partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy.

2. W przypadku gdy podmiotem udzielającym pomocy jest beneficjent w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy lub partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy, pomoc może być udzielona, jeżeli możliwość jej udzielenia przewiduje umowa o dofinansowanie projektu w rozumieniu art. 2 pkt 26 lit. a albo lit. b ustawy albo decyzja o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 6. 1. Pomoc ma na celu wspieranie rozwoju gospodarczego i społecznego województwa objętego regionalnym programem operacyjnym na lata 2014–2020 i jest udzielana na inwestycję początkową.

2. Dużemu przedsiębiorcy w województwie mazowieckim może być udzielana wyłącznie pomoc na inwestycję początkową stanowiącą inwestycję początkową na rzecz nowej działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 pkt 51 rozporządzenia nr 651/2014.

3. Pomoc nie może być udzielana na inwestycję prowadzącą wyłącznie do odtworzenia zdolności produkcyjnych.

4. Warunkiem udzielenia pomocy jest zobowiązanie się przedsiębiorcy do utrzymania inwestycji początkowej zgodnie z warunkami określonymi w art. 14 ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014.

5. Pomoc na infrastrukturę badawczą może być udzielana na podstawie rozporządzenia, jeżeli spełnia warunki określone w art. 14 ust. 11 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 7. 1. Pomoc jest udzielana:

- 1) zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) w formach wskazanych w art. 5 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 651/2014.

2. Pomoc jest udzielana na pokrycie kosztów kwalifikowalnych, o których mowa w art. 14 ust. 4 rozporządzenia nr 651/2014, jeżeli są spełnione warunki określone odpowiednio w art. 14 ust. 6–9 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 8. 1. Maksymalną intensywność pomocy określa się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.³⁾).

2. Maksymalną intensywność oraz wartość pomocy oblicza się, uwzględniając warunki określone w art. 14 ust. 12, 13 oraz 14 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 651/2014.

3. Do obliczania intensywności oraz wartości pomocy i kosztów kwalifikowalnych stosuje się art. 7 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 9. Pomoc podlega kumulacji na zasadach określonych w art. 8 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 10. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 651/2014, pomoc stanowi pomoc indywidualną podlegającą notyfikacji Komisji Europejskiej i może być udzielona po jej zatwierdzeniu przez Komisję Europejską.

2. Dostosowana kwota pomocy, o której mowa w art. 4 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 651/2014, wynosi:

- 1) 37,5 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarach należących do województw: lubelskiego, podkarpackiego, podlaskiego i warmińsko-mazurskiego;
- 2) 26,25 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarach należących do województw: kujawsko-pomorskiego, lubuskiego, łódzkiego, małopolskiego, opolskiego, pomorskiego, świętokrzyskiego, zachodniopomorskiego oraz na obszarach należących do podregionów: ciechanowsko-płockiego, ostrołęcko-siedleckiego, radomskiego i warszawskiego wschodniego, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 93, poz. 585, z 2010 r. Nr 18, poz. 99 oraz z 2011 r. Nr 233, poz. 1381.

- 3) 18,75 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarach należących do województw: dolnośląskiego, śląskiego i wielkopolskiego;
- 4) 15 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarze należącym do podregionu warszawskiego zachodniego, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej;
- 5) 11,25 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarze należącym do miasta stołecznego Warszawy do dnia 31 grudnia 2017 r.;
- 6) 7,5 mln euro – dla inwestycji realizowanych na obszarze należącym do miasta stołecznego Warszawy w okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

§ 11. Pomoc może być udzielona, jeżeli przedsiębiorca złożył wniosek o udzielenie pomocy, zwany dalej „wnioskiem”, zgodnie z art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 651/2014.

§ 12. 1. Przedsiębiorca składa wniosek do podmiotu udzielającego pomocy.

2. Wniosek zawiera:

- 1) informacje wskazane w art. 6 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) inne informacje, wskazane przez podmiot udzielający pomocy, niezbędne do dokonania oceny wniosku.

3. Do wniosku przedsiębiorca załącza dokumenty przygotowane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 37 ust. 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

4. Po przeprowadzeniu oceny wniosku pomoc może być udzielona przedsiębiorcy na podstawie umowy albo decyzji o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 13. Pomoc jest udzielana do dnia określonego w art. 58 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia nr 651/2014.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Minister Infrastruktury i Rozwoju: *M. Wasiak*

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 10 stycznia 2018 r.

Poz. 57

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROZWOJU I FINANSÓW¹⁾

z dnia 4 stycznia 2018 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie udzielania regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach celu tematycznego 3 w zakresie wzmocnienia konkurencyjności mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020

Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. z 2017 r. poz. 1460, 1475 i 2433) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 3 września 2015 r. w sprawie udzielania regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach celu tematycznego 3 w zakresie wzmocnienia konkurencyjności mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020 (Dz. U. poz. 1377) w § 6 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Pomoc może zostać udzielona po spełnieniu warunków określonych w art. 14 ust. 16 rozporządzenia nr 651/2014.”.

§ 2. 1. Do umów zawartych i decyzji o dofinansowaniu projektu podjętych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, na podstawie których udzielono pomocy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do wniosków o udzielenie pomocy złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy rozporządzenia zmienianego w § 1, w brzmieniu nadanym niniejszym rozporządzeniem.

3. Wnioski, o których mowa w ust. 2, wymagające uzupełnienia w zakresie wynikającym z przepisów rozporządzenia zmienianego w § 1, w brzmieniu nadanym niniejszym rozporządzeniem, uzupełnia się na wezwanie podmiotu udzielającego pomocy w terminie wyznaczonym przez ten podmiot, nie krótszym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Minister Rozwoju i Finansów: *wz. J. Kwieciński*

¹⁾ Minister Rozwoju i Finansów kieruje działem administracji rządowej – rozwój regionalny, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Finansów (Dz. U. poz. 2331).

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 18 września 2015 r.

Poz. 1417

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU¹⁾

z dnia 3 września 2015 r

w sprawie udzielania pomocy mikroprzedsiębiorcom, małym i średnim przedsiębiorcom na usługi doradcze oraz udział w targach w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020

Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. poz. 1146, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa szczegółowe przeznaczenie, warunki i tryb udzielania mikroprzedsiębiorcom, małym lub średnim przedsiębiorcom, w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020, następujących rodzajów pomocy:

- 1) pomocy na usługi doradcze,
- 2) pomocy na udział w targach

– zwanych dalej „pomocą”, do których mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 651/2014”, a także podmioty udzielające tej pomocy.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy udzielanej ze środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Społecznego.

§ 2. 1. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. c i d, ust. 3 lit. a, c i d, ust. 4 lit. c i ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014.

2. W przypadku pomocy, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, przepisów rozporządzenia nie stosuje się również do pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 3 lit. b rozporządzenia nr 651/2014.

§ 3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) intensywności pomocy – oznacza to intensywność pomocy w rozumieniu art. 2 pkt 26 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) mikroprzedsiębiorcy, małym lub średnim przedsiębiorcy – oznacza to odpowiednio mikroprzedsiębiorstwo, małe lub średnie przedsiębiorstwo spełniające warunki określone w załączniku I do rozporządzenia nr 651/2014;
- 3) przedsiębiorcy – oznacza to przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 1 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014.

§ 4. Pomoc nie może zostać udzielona ani wypłacona przedsiębiorcy, na którym ciąży obowiązek zwrotu pomocy publicznej, wynikający z decyzji Komisji Europejskiej uznającej taką pomoc za niezgodną z prawem oraz z rynkiem wewnętrznym.

¹⁾ Minister Infrastruktury i Rozwoju kieruje działem administracji rządowej – rozwój regionalny, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Rozwoju (Dz. U. poz. 1257).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 378, 1130 i 1240.

§ 5. 1. Podmiotami udzielającymi pomocy, poza podmiotami określonymi w art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, zwanej dalej „ustawą”, mogą być również:

- 1) partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy;
- 2) podmiot wdrażający instrument finansowy, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy.

2. W przypadku gdy podmiotem udzielającym pomocy jest beneficjent w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy lub partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy, którzy nie są jednocześnie podmiotami wdrażającymi instrument finansowy, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy, pomoc może być udzielona, jeżeli możliwość jej udzielenia przewiduje umowa o dofinansowanie projektu w rozumieniu art. 2 pkt 26 lit. a albo lit. b ustawy albo decyzja o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 6. Pomoc ma na celu wspieranie rozwoju gospodarczego i społecznego województwa objętego regionalnym programem operacyjnym na lata 2014–2020 i jest udzielana na usługi doradcze oraz udział w targach.

§ 7. Pomoc jest udzielana:

- 1) zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) w formach i na warunkach, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. a–c rozporządzenia nr 651/2014.

§ 8. 1. Pomoc, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 1, jest udzielana na pokrycie kosztów kwalifikowalnych, o których mowa w art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 651/2014, o ile zostaną spełnione warunki określone w art. 18 ust. 4 rozporządzenia nr 651/2014.

2. Pomoc, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, jest udzielana na pokrycie kosztów kwalifikowalnych, o których mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 9. 1. Maksymalną intensywność pomocy, o której mowa w § 1 ust. 1:

- 1) pkt 1, określa się zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) pkt 2, określa się zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia nr 651/2014.

2. Do obliczania intensywności oraz wartości pomocy i kosztów kwalifikowalnych stosuje się art. 7 ust. 1–3 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 10. Pomoc podlega kumulacji na zasadach określonych w art. 8 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 11. Pomoc stanowi pomoc indywidualną podlegającą notyfikacji Komisji Europejskiej i może być udzielona po zatwierdzeniu jej przez Komisję Europejską w stosunku do:

- 1) pomocy, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 1, w przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. d rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) pomocy, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, w przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. e rozporządzenia nr 651/2014.

§ 12. Pomoc może być udzielona, jeżeli przedsiębiorca złożył wniosek o udzielenie pomocy, zwany dalej „wnioskiem”, zgodnie z art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 651/2014.

§ 13. 1. Przedsiębiorca składa wniosek do podmiotu udzielającego pomocy.

2. Wniosek zawiera:

- 1) informacje wskazane w art. 6 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) inne informacje, wskazane przez podmiot udzielający pomocy, niezbędne do dokonania oceny wniosku.

3. Do wniosku przedsiębiorca załącza dokumenty przygotowane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 37 ust. 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.³⁾).

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 93, poz. 585, z 2010 r. Nr 18, poz. 99 oraz z 2011 r. Nr 233, poz. 1381.

4. Po przeprowadzeniu oceny wniosku pomoc może być udzielona przedsiębiorcy na podstawie umowy albo decyzji o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 14. Pomoc jest udzielana do końca okresu dostosowawczego, o którym mowa w art. 58 ust. 4 zdanie pierwsze w związku z art. 59 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Minister Infrastruktury i Rozwoju: *M. Wasiak*

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 20 sierpnia 2015 r.

Poz. 1208

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY I ROZWOJU¹⁾

z dnia 5 sierpnia 2015 r.

w sprawie udzielania pomocy inwestycyjnej na infrastrukturę lokalną w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020

Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. poz. 1146 oraz z 2015 r. poz. 378 i 1130) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe przeznaczenie, warunki i tryb udzielania przedsiębiorcom, w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2014–2020, pomocy inwestycyjnej na infrastrukturę lokalną, zwanej dalej „pomocą”, do której mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 651/2014”, a także podmioty udzielające tej pomocy.

§ 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. c i d, ust. 3 lit. a–d, ust. 4 lit. c i ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o przedsiębiorcy, należy przez to rozumieć przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 1 załącznika I do rozporządzenia nr 651/2014.

§ 4. Pomoc nie może zostać udzielona ani wypłacona przedsiębiorcy, na którym ciąży obowiązek zwrotu pomocy publicznej, wynikający z decyzji Komisji Europejskiej uznającej taką pomoc za niezgodną z prawem oraz z rynkiem wewnętrznym.

§ 5. 1. Podmiotami udzielającymi pomocy, poza podmiotami określonymi w art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, zwanej dalej „ustawą”, mogą być również:

- 1) partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy;
- 2) podmiot wdrażający instrument finansowy, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy.

2. W przypadku gdy podmiotem udzielającym pomocy jest beneficjent w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy lub partner projektu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy, którzy nie są jednocześnie podmiotem wdrażającym instrument finansowy, o którym mowa w art. 28 ust. 2 ustawy, pomoc może być udzielona, jeżeli możliwość jej udzielenia przewiduje umowa o dofinansowanie projektu w rozumieniu art. 2 pkt 26 lit. a albo lit. b ustawy albo decyzja o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 6. 1. Pomoc ma na celu wspieranie rozwoju gospodarczego i społecznego województwa objętego regionalnym programem operacyjnym na lata 2014–2020 i jest udzielana na budowę lub modernizację lokalnej infrastruktury.

2. Pomoc nie może być udzielona na infrastrukturę, o której mowa w art. 56 ust. 2 i 7 rozporządzenia nr 651/2014.

¹⁾ Minister Infrastruktury i Rozwoju kieruje działem administracji rządowej – rozwój regionalny, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 września 2014 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Rozwoju (Dz. U. poz. 1257).

3. Infrastruktura, o której mowa w ust. 1, jest udostępniana zainteresowanym podmiotom zgodnie z art. 56 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 7. Pomoc jest udzielana:

- 1) zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) w formach i na warunkach, o których mowa w art. 5 ust. 2 lit. a–c rozporządzenia nr 651/2014;
- 3) na pokrycie kosztów kwalifikowalnych, o których mowa w art. 56 ust. 5 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 8. 1. Wartość dopuszczalnej pomocy ustala się zgodnie z art. 56 ust. 6 rozporządzenia nr 651/2014.

2. Do obliczania wartości pomocy i kosztów kwalifikowalnych stosuje się art. 7 ust. 1–3 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 9. Pomoc podlega kumulacji na zasadach określonych w art. 8 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 10. W przypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. cc rozporządzenia nr 651/2014, pomoc stanowi pomoc indywidualną podlegającą notyfikacji Komisji Europejskiej i może być udzielona po jej zatwierdzeniu przez Komisję Europejską.

§ 11. Pomoc może być udzielona, jeżeli przedsiębiorca złożył wniosek o udzielenie pomocy, zwany dalej „wnioskiem”, zgodnie z art. 6 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 651/2014.

§ 12. 1. Przedsiębiorca składa wniosek do podmiotu udzielającego pomocy.

2. Wniosek zawiera:

- 1) informacje wskazane w art. 6 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 651/2014;
- 2) inne informacje, wskazane przez podmiot udzielający pomocy, niezbędne do dokonania oceny wniosku.

3. Do wniosku przedsiębiorca załącza dokumenty przygotowane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 37 ust. 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.²⁾).

4. Po przeprowadzeniu oceny wniosku pomoc może być udzielona przedsiębiorcy na podstawie umowy albo decyzji o dofinansowaniu projektu w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy.

§ 13. Pomoc jest udzielana do końca okresu dostosowawczego, o którym mowa w art. 58 ust. 4 zdanie pierwsze w związku z art. 59 rozporządzenia nr 651/2014.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Minister Infrastruktury i Rozwoju: *M. Wasiak*

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 93, poz. 585, z 2010 r. Nr 18, poz. 99 oraz z 2011 r. Nr 233, poz. 1381.

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1370/2007 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 23 października 2007 r.

dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 71 i 89,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 16 Traktatu potwierdza miejsce, jakie usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym zajmują wśród wspólnych wartości Unii.
- (2) Artykuł 86 ust. 2 Traktatu stanowi, że przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym podlegają normom Traktatu, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich stosowanie tych reguł nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu zadań powierzonych tym przedsiębiorstwom.

(3) Artykuł 73 Traktatu stanowi przepis szczególny w stosunku do art. 86 ust. 2. Określa on zasady mające zastosowanie do rekompensat z tytułu obowiązku świadczenia usług publicznych w sektorze transportu lądowego.

(4) Do głównych celów określonych w Białej księdze Komisji z dnia 12 września 2001 r. zatytułowanej „Europejska polityka transportowa do roku 2010: czas na decyzje” należy zapewnienie bezpiecznych, sprawnych i charakteryzujących się wysoką jakością usług transportu pasażerskiego poprzez uregulowanie kwestii konkurencji w sposób zapewniający również przejrzystość i efektywność usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego przy uwzględnieniu czynników społecznych i środowiskowych oraz rozwoju regionalnego lub poprzez zapewnienie szczególnych warunków taryfowych dla niektórych grup pasażerów, takich jak emeryci, oraz usunięcie mogących powodować znaczne zakłócenia konkurencji dysproporcji pomiędzy przedsiębiorstwami transportowymi z różnych państw członkowskich.

(5) Obecnie liczne usługi w zakresie lądowego transportu pasażerskiego, które są konieczne z punktu widzenia ogólnego interesu gospodarczego, nie mogą być świadczone na zasadach komercyjnych. Aby zapewnić świadczenie tych usług, właściwe organy państw członkowskich muszą mieć możliwość podejmowania odpowiednich działań. Wśród mechanizmów, z których mogą korzystać, aby zapewnić świadczenie usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego, są m.in.: przyznawanie podmiotom świadczącym usługi publiczne wyłącznych praw, przyznawanie podmiotom świadczącym usługi publiczne rekompensaty finansowej oraz określanie ogólnych zasad w zakresie prowadzenia transportu publicznego, mających zastosowanie do wszystkich podmiotów świadczących takie usługi. Jeżeli państwa członkowskie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wybiorą wyłączenie pewnych zasad ogólnych z zakresu jego stosowania, zastosowanie powinny mieć przepisy ogólne dotyczące pomocy państwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 18.8.2006, str. 20.

⁽²⁾ Dz.U. C 192 z 16.8.2006, str. 1.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 listopada 2001 r. (Dz.U. C 140 E z 13.6.2002, str. 262), wspólne stanowisko Rady z dnia 11 grudnia 2006 r. (Dz.U. C 70 E z 27.3.2007, str. 1) i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2007 r.

- (6) Wiele państw członkowskich wprowadziło przepisy przewidujące przyznawanie wyłącznych praw oraz udzielanie zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych przynajmniej w niektórych obszarach ich rynku transportu publicznego, w oparciu o przejrzyste procedury przetargowe zapewniające uczciwą konkurencję. Dzięki temu wymiana handlowa pomiędzy państwami członkowskimi znacznie się rozwinęła, a kilka podmiotów świadczących usługi publiczne świadczy je aktualnie w zakresie transportu pasażerskiego w więcej niż jednym państwie członkowskim. Zmiany przepisów krajowych doprowadziły jednak do stosowania rozbieżnych procedur i wywołały niepewność co do praw podmiotów świadczących usługi publiczne oraz co do obowiązków właściwych organów. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie działania państw członkowskich dotyczące zobowiązań związanych z pojęciem usługi publicznej w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej⁽¹⁾ nie dotyczy sposobu udzielania zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych we Wspólnocie ani tym bardziej nie określa sytuacji, w jakich świadczenie tych usług powinno być przedmiotem przetargu. Należy zatem dostosować wspólnotowe ramy prawne do aktualnych warunków.
- (7) Przeprowadzone badania i doświadczenia państw członkowskich, w których od lat panuje konkurencja na rynku transportu publicznego, pokazują, że przy właściwych zabezpieczeniach wprowadzenie regulowanej konkurencji pomiędzy podmiotami świadczącymi usługi pozwala na zwiększenie atrakcyjności i innowacyjności usług oraz na obniżenie ich cen, co nie musi utrudniać podmiotom świadczącym usługi publiczne realizowania szczególnych zadań, które zostały im powierzone. Podejście to wsparła Rada Europejska w ramach tzw. procesu lizbońskiego z dnia 28 marca 2000 r. wzywającego Komisję, Radę i państwa członkowskie, w granicach ich odpowiednich kompetencji, do „przyspieszenia liberalizacji w dziedzinach takich jak transport”.
- (8) Należy pozwolić, by rynki transportu pasażerskiego, które zostały poddane deregulacji oraz na których nie istnieją wyłączne prawa, zachowały swoje cechy i sposób funkcjonowania na tyle, na ile jest to zgodne z wymogami Traktatu.
- (9) Aby możliwe było zorganizowanie usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego w sposób jak najbardziej odpowiadający potrzebom społeczeństwa, wszystkie właściwe organy muszą mieć możliwość wyboru podmiotów świadczących usługi publiczne — biorąc pod uwagę interesy małych i średnich przedsiębiorstw — na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu. Aby zapewnić stosowanie zasad przejrzystości, równego traktowania konkurencyjnych podmiotów świadczących usługi i proporcjonalności przy przyznawaniu rekompensat lub wyłącznych praw, konieczne jest, by umowa o świadczenie usług publicznych zawierana pomiędzy właściwymi organami a wybranym podmiotem świadczącym usługi publiczne określała charakter zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych i uzgodnioną rekompensatę. Forma lub nazwa umowy może być różna w zależności od systemów prawnych państw członkowskich.
- (10) W odróżnieniu od rozporządzenia (EWG) nr 1191/69, którego zakres stosowania obejmuje usługi publiczne w zakresie śródlądowego wodnego transportu pasażerskiego, uważa się za niewskazane, by nowe rozporządzenie obejmowało udzielanie zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w tym konkretnym sektorze. Organizacja usług publicznych w zakresie śródlądowego wodnego transportu pasażerskiego oraz, w zakresie, w jakim nie jest ona objęta szczególnymi przepisami prawa wspólnotowego, żeglugi na krajowych wodach terytorialnych, podlega zatem zasadom ogólnym określonym w Traktacie, o ile państwa członkowskie nie zdecydują o stosowaniu niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do tych konkretnych sektorów. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie uniemożliwiają włączania usług żeglugi śródlądowej oraz żeglugi na krajowych wodach terytorialnych do większych sieci miejskiego, podmiejskiego lub regionalnego publicznego transportu pasażerskiego.
- (11) W odróżnieniu od rozporządzenia (EWG) nr 1191/69, którego zakres stosowania obejmuje usługi publiczne w zakresie transportu towarowego, uważa się za niewskazane, by niniejsze rozporządzenie miało zastosowanie do udzielania zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w tym konkretnym sektorze. Po trzech latach od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do organizacji sektora usług transportu towarowego powinny obowiązywać zasady ogólnie określone w Traktacie.
- (12) Z punktu widzenia prawa wspólnotowego nie jest istotne, czy usługi publicznego transportu pasażerskiego świadczone są przez przedsiębiorstwa publiczne czy prywatne. Niniejsze rozporządzenie oparte jest na zasadzie neutralności pod względem prawa własności, o którym mowa w art. 295 Traktatu, na zasadzie swobody państw członkowskich w definiowaniu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, o której mowa w art. 16 Traktatu, oraz na zasadach pomocniczości i proporcjonalności, o których mowa w art. 5 Traktatu.
- (13) Niektóre usługi — często związane z potrzebą dostępu do specyficznej infrastruktury — świadczone są głównie ze względu na ich znaczenie historyczne lub atrakcyjność turystyczną. Ponieważ działania te mają niezaprzeczalnie inny cel niż świadczenie usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego, nie powinny podlegać zasadom i procedurom mającym zastosowanie do usług publicznych.
- (14) Jeżeli właściwe organy odpowiadają za organizację sieci transportu publicznego, to poza faktycznym świadczeniem usług transportowych organizacja sieci może obejmować cały szereg innych działań i zadań, co do których właściwe organy muszą mieć swobodę decydowania, czy będą je realizować same czy powierzą je — w całości lub w części — osobie trzeciej.

(1) Dz.U. L 156 z 28.6.1969, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1893/91 (Dz.U. L 169 z 29.6.1991, str. 1).

- (15) Umowy długoterminowe mogą prowadzić do zamknięcia rynku na okres dłuższy niż jest to konieczne, zmniejszając tym samym korzyści wynikające z konkurencji. Aby zminimalizować zakłócenia konkurencji, a jednocześnie utrzymać jakość usług, należy zawierać umowy na świadczenie usług publicznych na czas określony. Przedłużenie okresu obowiązywania takich umów może być uzależnione od pozytywnej oceny użytkowników. W tym kontekście należy przewidzieć możliwość wydłużania okresu obowiązywania umów o świadczenie usług publicznych maksymalnie o połowę ich pierwotnego okresu obowiązywania, w przypadku gdy podmiot świadczący usługi publiczne musi inwestować w środki trwałe, których okres amortyzacji jest wyjątkowo długi, oraz w przypadku gdy chodzi o najbardziej oddalone regiony, określone w art. 299 Traktatu z uwagi na ich specyfikę i uwarunkowania. Ponadto, jeżeli podmiot świadczący usługi publiczne dokonuje inwestycji w infrastrukturę lub tabor kolejowy i pojazdy — które to oba rodzaje inwestycji są wyjątkowe, gdyż wiążą się ze znacznymi kwotami — i jeżeli umowa jest zawarta w wyniku procedury przetargowej zapewniającej uczciwą konkurencję, powinna istnieć możliwość przedłużenia umowy o jeszcze dłuższy okres.
- (16) W przypadku gdy zawarcie umowy o świadczenie usług publicznych może spowodować zmianę podmiotu świadczącego usługi publiczne, właściwe organy powinny mieć możliwość nakazania wybranemu podmiotowi świadczącemu usługi publiczne stosowania przepisów dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów ⁽¹⁾. Wspomniana dyrektywa nie zakazuje państwom członkowskim ochrony warunków przenoszenia praw pracowniczych innych niż warunki objęte dyrektywą 2001/23/WE, a tym samym ewentualnego uwzględnienia standardów socjalnych określonych w krajowych przepisach ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, w układach zbiorowych lub umowach zawieranych pomiędzy partnerami społecznymi.
- (17) Zgodnie z zasadą pomocniczości właściwe organy mają swobodę ustanawiania kryteriów społecznych i jakościowych w celu utrzymania i podnoszenia standardów w odniesieniu do zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, na przykład określenia minimalnych warunków pracy, praw pasażerów, potrzeb osób o ograniczonej sprawności ruchowej, wymagań w zakresie ochrony środowiska naturalnego, bezpieczeństwa pasażerów i pracowników oraz zobowiązań wynikających z porozumień zbiorowych, a także innych przepisów i porozumień w sprawie miejsc pracy i ochrony socjalnej w miejscu, w którym usługa jest wykonywana. W celu zapewnienia przejrzystych i porównywalnych warunków konkurencji pomiędzy podmiotami oraz w celu uniknięcia ryzyka dumpingu socjalnego, odpowiednie organy powinny mieć możliwość nakładania zobowiązań przewidujących szczególne standardy socjalne i w zakresie jakości usług.
- (18) Z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów prawa krajowego organ lokalny lub — w przypadku jego braku — organ krajowy może zdecydować, czy będzie samodzielnie świadczyć usługi publiczne w zakresie transportu pasażerskiego na podlegającym mu terytorium, czy powierzy ich świadczenie podmiotowi wewnętrznemu z pominięciem procedury przetargowej. Jednak zapewnienie uczciwych warunków konkurencji wymaga, by samodzielnie świadczenie usług podlegało ścisłej kontroli. Wymagana kontrola powinna być sprawowana przez właściwy organ lub grupę organów zapewniających usługi publiczne w zakresie zintegrowanego transportu pasażerskiego, działających razem lub poprzez swoich członków. Ponadto właściwy organ samodzielnie świadczący usługi transportowe lub podmiot wewnętrzny świadczący takie usługi nie powinien mieć prawa udziału w przetargach organizowanych poza terytorium podległym temu organowi. Organ sprawujący kontrolę nad wewnętrznym podmiotem świadczącym takie usługi powinien mieć także możliwość wyłączenia tego podmiotu z udziału w przetargach organizowanych na terytorium podległym temu organowi. Ograniczenia, jakim podlega działalność podmiotu wewnętrznego świadczącego takie usługi, nie wykluczają możliwości bezpośredniego udzielania zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w sektorze transportu kolejowego z wyjątkiem innych rodzajów transportu szynowego, takich jak metro lub tramwaje. Oprócz tego bezpośrednie udzielanie zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w sektorze transportu kolejowego nie ogranicza możliwości udzielenia przez właściwe organy podmiotowi wewnętrznemu zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego z wykorzystaniem innych rodzajów transportu szynowego, takich jak metro i tramwaje.
- (19) Zlecenie świadczenia usług podwykonawcom może przyczynić się do zwiększenia efektywności publicznego transportu pasażerskiego i umożliwia uczestnictwo w procesie świadczenia usług przedsiębiorstw innych niż podmiot świadczący usługi publiczne, któremu zostało udzielone zamówienie prowadzące do zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych. Jednak w celu zapewnienia jak najlepszego wykorzystania funduszy publicznych właściwe organy powinny mieć możliwość określenia warunków podwykonawstwa w zakresie publicznych usług transportu pasażerskiego, w szczególności w przypadku usług świadczonych przez podmiot wewnętrzny. Ponadto podwykonawca nie powinien być pozbawiony możliwości udziału w przetargach na terytorium objętym zakresem działania któregośkolwiek z właściwych organów. Wybór podwykonawcy dokonywany przez właściwy organ lub jego podmiot wewnętrzny musi następować zgodnie z prawem wspólnotowym.
- (20) W przypadku gdy organ publiczny postanawia powierzyć osobie trzeciej świadczenie usług użyteczności publicznej, wybór podmiotu świadczącego usługi publiczne musi następować zgodnie z prawem wspólnotowym w zakresie umów publicznych i koncesji, jak postanowiono w art. 43–49 Traktatu, jak również zgodnie z zasadami przejrzystości i równego traktowania. W szczególności przepisy niniejszego rozporządzenia nie mogą naruszać obowiązków organów publicznych wynikających z dyrektyw dotyczących udzielania zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych, jeżeli zakres stosowania tych dyrektyw obejmuje umowy o świadczenie usług publicznych.

(¹) Dz.U. L 82 z 22.3.2001, str. 16.

- (21) Należy zagwarantować skuteczną ochronę prawną nie tylko w odniesieniu do zamówień objętych zakresem dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych⁽¹⁾ oraz dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽²⁾, ale również w odniesieniu do innych zamówień udzielanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Potrzebna jest skuteczna procedura kontrolna, która powinna być porównywalna do odpowiednich procedur określonych odpowiednio w dyrektywie Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane⁽³⁾ oraz w dyrektywie Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji⁽⁴⁾.
- (22) Niektóre ogłoszenia o przetargach wymagają od właściwych organów określenia i opisanie złożonych systemów. Dlatego w razie udzielania zamówień w takich przypadkach organy te muszą mieć prawo do negocjowania szczegółów z niektórymi lub ze wszystkimi oferentami będącymi potencjalnymi podmiotami świadczącymi usługi publiczne już po złożeniu przez nich ofert.
- (23) Przetargi mające na celu udzielenie zamówienia prowadzącego do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych nie powinny być obowiązkowe w przypadku, gdy umowa dotyczy niewielkich kwot lub nieznacznych odległości. W przypadku wyższych kwot lub większych odległości właściwe organy powinny mieć możliwość uwzględnienia szczególnych interesów małych i średnich przedsiębiorstw. Dzielenie umów lub sieci przez właściwe organy w celu uniknięcia przetargu powinno być zabronione.
- (24) W przypadku ryzyka zakłócenia w świadczeniu usług, właściwe organy powinny mieć prawo do wprowadzenia krótkoterminowych środków nadzwyczajnych do czasu udzielenia nowego zamówienia prowadzącego do zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych zgodnie ze wszystkimi warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
- (25) W przypadku publicznego kolejowego transportu pasażerskiego pojawiają się szczególne kwestie inwestycji oraz kosztów infrastruktury. W marcu 2004 roku Komisja przedstawiła propozycję zmiany dyrektywy Rady 91/440/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych⁽⁵⁾, tak aby każdemu wspólnotowemu przedsiębiorstwu kolejowemu zapewnić dostęp do infrastruktury wszystkich państw członkowskich w celu umożliwienia świadczenia usług w zakresie międzynarodowych przewozów pasażerskich. Celem niniejszego rozporządzenia nie jest kontynuacja otwierania rynku usług w sektorze przewozów kolejowych, lecz ustanowienie ram prawnych dla przyznawania rekompensat lub wyłącznych praw do umów o świadczenie usług publicznych.
- (26) W odniesieniu do usług publicznych niniejsze rozporządzenie pozwala wszystkim właściwym organom na wybór operatora świadczącego usługi publiczne w sektorze transportu pasażerskiego na podstawie umów o świadczenie usług publicznych. Z uwagi na różnice w zakresie organizacji terytorialnej państw członkowskich w tym względzie, uzasadnione jest zezwolenie właściwym organom na bezpośrednie udzielanie zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu kolejowego.
- (27) Wysokość rekompensaty przyznawanej przez właściwe organy na pokrycie kosztów wynikających z wykonywania zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych powinna być obliczana w sposób zapobiegający przyznawaniu rekompensat w nadmiernej wysokości. W przypadku gdy właściwe organy planują udzielenie zamówienia prowadzącego do zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych z pominięciem procedury przetargowej, powinny one również przestrzegać szczegółowych zasad, zapewniających by kwota rekompensaty była odpowiednia i odzwierciedlała starania o efektywność i jakość usług.
- (28) Poprzez odpowiednie uwzględnienie w określonych w załączniku zasadach kalkulacji wpływu, jaki będzie miało wypełnianie zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych na zapotrzebowanie na pasażerskie usługi transportowe, właściwy organ i podmiot świadczący usługi publiczne mogą wykazać, że uniknięto rekompensat w nadmiernej wysokości.
- (29) Przed udzieleniem zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych, z wyjątkiem środków nadzwyczajnych i umów związanych ze świadczeniem usług na niewielką odległość, właściwe organy powinny przedsięwziąć niezbędne kroki, by ogłosić swój zamiar udzielenia zamówień prowadzących do zawarcia takich umów przynajmniej z rocznym wyprzedzeniem, tak aby potencjalne podmioty świadczące usługi publiczne mogły podjąć odpowiednie działania.
- (30) Zamówienia prowadzące do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych udzielane bezpośrednio powinny podlegać wymogowi zwiększonej przejrzystości.

(1) Dz.U. L 134 z 30.4.2004, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/97/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 107).

(2) Dz.U. L 134 z 30.4.2004, str. 114. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/97/WE.

(3) Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 33. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 92/50/EWG (Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1).

(4) Dz.U. L 76 z 23.3.1992, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/97/WE.

(5) Dz.U. L 237 z 24.8.1991, str. 25. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/103/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 344).

- (31) Zważywszy, że właściwe organy i podmioty świadczące usługi publiczne będą potrzebowały czasu na dostosowanie się do przepisów niniejszego rozporządzenia, należy ustanowić przepisy przejściowe. Mając na względzie stopniowe udzielanie zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, państwa członkowskie powinny przedstawić Komisji sprawozdanie z postępów w terminie sześciu miesięcy od upływu pierwszej połowy okresu przejściowego. Na podstawie tych sprawozdań Komisja może zaproponować odpowiednie środki.
- (32) W okresie przejściowym właściwe organy mogą wprowadzać przepisy niniejszego rozporządzenia w różnym czasie. W tym okresie okazać się może, że podmioty świadczące usługi publiczne, działające na rynkach niepodlegających jeszcze przepisom niniejszego rozporządzenia, starają się o umowy o świadczenie usług publicznych na rynkach, które szybciej otworzyły się na regulowaną konkurencję. Aby poprzez proporcjonalne działania zapobiec wszelkim dysproporcjom w otwieraniu rynku transportu publicznego, w drugiej połowie okresu przejściowego właściwe organy powinny mieć możliwość odrzucania ofert złożonych przez przedsiębiorstwa charakteryzujące się tym, że ponad połowa wartości świadczonych przez nie usług transportu publicznego dotyczy usług, które nie zostały przyznane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, o ile nie dochodzi do dyskryminacji i o ile taką decyzję podjęto przed ogłoszeniem o przetargu.
- (33) W ust. 87–95 orzeczenia z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans GmbH ⁽¹⁾ Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich stwierdził, że rekompensaty związane ze świadczeniem usług publicznych nie stanowią pomocy w rozumieniu art. 87 Traktatu, o ile spełnione są cztery warunki. W przypadku gdy warunki te nie są spełnione, a spełnione są ogólne kryteria stosowania art. 87 ust. 1 Traktatu, rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych stanowią pomoc państwa i podlegają art. 73, 86, 87 oraz 88 Traktatu.
- (34) Rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych okazać się mogą niezbędne w sektorze pasażerskiego transportu lądowego, aby przedsiębiorstwa odpowiedzialne za usługi publiczne działały w oparciu o zasady i na warunkach, które pozwolą im na realizację swoich zadań. Pod pewnymi warunkami takie rekompensaty mogą być zgodne z Traktatem stosownie do art. 73. Po pierwsze, muszą one być przyznane po to, by zapewnić świadczenie usług stanowiących usługi użyteczności publicznej w rozumieniu Traktatu. Po drugie, aby uniknąć nieuzasadnionego zakłócenia konkurencji, nie mogą przekroczyć poziomu koniecznego do pokrycia kosztów netto poniesionych przy realizacji zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych; należy przy tym uwzględnić przychody uzyskane dzięki nim oraz rozsądny zysk.
- (35) Rekompensaty przyznawane przez właściwe organy zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia mogą zatem zostać wyłączone z obowiązku wcześniejszego informowania wynikającego z art. 88 ust. 3 Traktatu.
- (36) Niniejsze rozporządzenie zastępuje rozporządzenie (EWG) nr 1191/69, które powinno w związku z tym zostać uchylone. Trzyletni okres przejściowy dla publicznych usług transportu towarowego pomoże w stopniowej likwidacji rekompensat, na które Komisja nie udzieliła zgody na podstawie art. 73, 86, 87 oraz 88 Traktatu. Wszelkie rekompensaty przyznane w związku ze świadczeniem usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego innych niż usługi objęte niniejszym rozporządzeniem, które to rekompensaty mogłyby implikować pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu, powinny być zgodne z jego art. 73, 86, 87 oraz 88, przy uwzględnieniu wykładni Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, zawartej w szczególności w orzeczeniu w sprawie C-280/00 Altmark Trans GmbH. Dlatego badając takie przypadki, Komisja powinna stosować zasady podobne do zasad określonych w niniejszym rozporządzeniu lub — w stosownych przypadkach — w innych aktach dotyczących usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.
- (37) Niniejsze rozporządzenie obejmuje zakres stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1107/70 z dnia 4 czerwca 1970 r. w sprawie przyznawania pomocy w transporcie kolejowym, drogowym i w żegludze śródlądowej ⁽²⁾. Rozporządzenie to jest nieaktualne, a dodatkowo ogranicza ono stosowanie art. 73 Traktatu i nie daje odpowiedniej podstawy prawnej do zatwierdzania obecnych modeli inwestycji, zwłaszcza inwestycji w infrastrukturę transportową w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego. Należy je więc uchylić w celu umożliwienia zastosowania art. 73 Traktatu w sposób dostosowany do stałej ewolucji sektora, bez uszczerbku dla niniejszego rozporządzenia oraz dla rozporządzenia Rady (EWG) nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie wspólnych zasad normalizujących rachunkowość przedsiębiorstw kolejowych ⁽³⁾. W celu dalszego ułatwienia stosowania odpowiednich zasad Wspólnoty Komisja zaproponuje w roku 2007 wskazówki dotyczące pomocy państwa w inwestycjach w sektorze kolejowym, w tym w inwestycjach w infrastrukturę.
- (38) W celu oceny wdrożenia niniejszego rozporządzenia oraz postępów w zakresie świadczenia usług publicznego transportu pasażerskiego we Wspólnocie, zwłaszcza jakości tych usług oraz wyników bezpośredniego udzielania zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych, Komisja powinna przygotować odpowiednie sprawozdanie. Sprawozdaniu temu mogą, w razie potrzeby, towarzyszyć wnioski dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia,

⁽²⁾ Dz.U. L 130 z 15.6.1970, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 543/97 (Dz.U. L 84 z 26.3.1997, str. 6).

⁽³⁾ Dz.U. L 156 z 28.6.1969, str. 8. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

⁽¹⁾ Rec. 2003, str. I-7747.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel i zakres stosowania

1. Celem niniejszego rozporządzenia jest określenie, w jaki sposób, przy zachowaniu zasad prawa wspólnotowego, właściwe organy mogą podejmować działania w sektorze pasażerskiego transportu publicznego w celu zapewnienia świadczenia usług użyteczności publicznej, które miałyby m.in. bardziej masowy charakter, byłyby bezpieczniejsze, odznaczałyby się wyższą jakością lub niższą ceną niż usługi świadczone tylko na zasadzie swobodnej gry sił rynkowych.

W tym celu niniejsze rozporządzenie określa warunki, na podstawie których właściwe organy, nakładając zobowiązania do świadczenia usług publicznych lub zawierając umowy dotyczące wykonywania tych zobowiązań, rekompensują podmiotom świadczącym usługi publiczne poniesione koszty lub przyznają wyłączne prawa w zamian za realizację zobowiązań z tytułu świadczenia wspomnianych usług.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do usług publicznych świadczonych w kraju lub na skalę międzynarodową w sektorze transportu pasażerskiego kolejną oraz innymi środkami transportu szynowego i drogowego, z wyjątkiem usług świadczonych przede wszystkim ze względu na ich znaczenie historyczne lub atrakcyjność turystyczną. Państwa członkowskie mogą stosować niniejsze rozporządzenie do publicznego pasażerskiego transportu wodnego śródlądowego oraz na krajowych wodach terytorialnych, bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92⁽¹⁾.

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do koncesji na roboty budowlane w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/17/WE ani w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia:

- a) „pasażerski transport publiczny” oznacza usługi transportu pasażerskiego o ogólnym znaczeniu gospodarczym świadczone publicznie w sposób niedyskryminacyjny i ciągły;
- b) „właściwy organ” oznacza organ publiczny lub grupę organów publicznych państwa członkowskiego lub państw członkowskich uprawnione do ingerowania w publiczny transport pasażerski na danym obszarze geograficznym, lub instytucję posiadającą takie uprawnienia;

- c) „właściwy organ lokalny” oznacza właściwe organy, których właściwość miejscowa nie obejmuje całego kraju;
- d) „podmiot świadczący usługi publiczne” oznacza każde publiczne lub prywatne przedsiębiorstwo lub zgrupowanie przedsiębiorstw, świadczące usługi publiczne w zakresie transportu pasażerskiego, lub każdą instytucję publiczną, która świadczy takie usługi;
- e) „zobowiązanie z tytułu świadczenia usług publicznych” oznacza wymóg określony lub ustalony przez właściwy organ, w celu zapewnienia świadczenia usług użyteczności publicznej w zakresie pasażerskiego transportu publicznego, których świadczenia podmiot świadczący usługi ze względu na swój własny interes gospodarczy bez rekompensaty nie podjąłby lub nie podjąłby w takim samym zakresie lub na takich samych warunkach;
- f) „wyłączne prawo” oznacza prawo dające podmiotowi świadczącemu usługi publiczne możliwość świadczenia niektórych usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego na danej trasie, w danej sieci lub na danym obszarze z wyłączeniem innych takich podmiotów świadczących usługi;
- g) „rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych” oznacza każdą korzyść, zwłaszcza finansową, przyznaną bezpośrednio lub pośrednio przez właściwy organ z funduszy publicznych w okresie realizacji zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych lub powiązaną z tym okresem;
- h) „bezpośrednie udzielenie zamówienia” oznacza udzielenie zamówienia prowadzącego do zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych danemu podmiotowi świadczącemu usługi publiczne z pominięciem procedury przetargowej;
- i) „umowa o świadczenie usług publicznych” oznacza jeden lub kilka aktów wiążących prawnie, potwierdzających porozumienie zawarte pomiędzy właściwym organem a podmiotem świadczącym usługi publiczne, w sprawie powierzenia temu podmiotowi świadczącemu usługi publiczne zarządzania usługami pasażerskiego transportu publicznego podlegającymi zobowiązaniom z tytułu świadczenia usług publicznych oraz świadczenie tych usług; w zależności od prawa państw członkowskich umowa może mieć również formę decyzji właściwego organu, która:
- stanowi indywidualny akt ustawodawczy lub wykonawczy, albo
 - zawiera warunki, zgodnie z którymi właściwy organ samodzielnie świadczy usługi lub powierza ich świadczenie podmiotowi wewnętrznemu;
- j) „podmiot wewnętrzny” oznacza odrębną prawnie jednostkę podlegającą kontroli właściwego organu lokalnego, a w przypadku grupy organów przynajmniej jednego właściwego organu lokalnego, analogicznej do kontroli, jaką sprawują one nad własnymi służbami;

⁽¹⁾ Dz.U. L 364 z 12.12.1992, str. 7.

- k) „wartość” oznacza wartość usługi, trasy, umowy o świadczenie usług publicznych lub systemu rekompensat w ramach pasażerskiego transportu publicznego odpowiadającą wynagrodzeniu całkowitemu, bez podatku VAT, podmiotu lub podmiotów świadczących usługi publiczne, w tym rekompensaty, niezależnie od ich charakteru, wypłacane przez organy publiczne oraz dochody ze sprzedaży biletów, które nie są przekazywane danemu właściwemu organowi;
- l) „zasada ogólna” oznacza środek mający zastosowanie w sposób niedyskryminacyjny do wszystkich usług publicznych tego samego rodzaju w zakresie transportu pasażerskiego na danym obszarze geograficznym, objętym właściwością miejscową właściwego organu;
- m) „publiczne usługi w zakresie zintegrowanego transportu pasażerskiego” oznaczają połączone usługi transportowe na określonym obszarze geograficznym, zawierające wspólny system informacyjny i biletowy oraz wspólny rozkład jazdy.
- b) określają z góry, w sposób obiektywny i przejrzysty,
- (i) parametry, według których obliczane są ewentualne rekompensaty; oraz
- (ii) rodzaj i zakres wszelkich ewentualnie przyznanych praw wyłącznych,

w sposób zapobiegający nadmiernemu poziomowi rekompensaty. W przypadku zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych udzielanych zgodnie z art. 5 ust. 2, 4, 5 i 6 parametry te określone są w taki sposób, aby rekompensata nie mogła przekroczyć kwoty koniecznej do pokrycia wyniku finansowego netto uzyskanego jako rezultat kosztów i przychodów, które powstały podczas realizacji zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu związanych z tym przychodów uzyskanych przez podmiot świadczący usługi publiczne z tytułu świadczenia tych usług oraz rozsądnego zysku;

Artykuł 3

Umowy o świadczenie usług publicznych oraz zasady ogólne

1. W przypadku gdy właściwy organ podejmuje decyzję o przyznaniu wybranemu podmiotowi wyłącznego prawa lub rekompensaty, niezależnie od ich charakteru, w zamian za realizację zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, następuje to w ramach umowy o świadczenie usług publicznych.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych, które mają na celu określenie taryf maksymalnych dla wszystkich lub niektórych kategorii pasażerów, mogą także stanowić przedmiot zasad ogólnych. Zgodnie z zasadami określonymi w art. 4 i 6 oraz w załączniku właściwy organ rekompensuje podmiotom świadczącym usługi publiczne wynik finansowy netto, dodatni lub ujemny, uzyskany jako rezultat kosztów i przychodów, które powstały przy wypełnianiu zobowiązań taryfowych określonych na podstawie zasad ogólnych tak, by zapobiec nadmiernym rekompensatom. Następuje to niezależnie od prawa właściwych organów do włączenia zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych polegającego na określeniu maksymalnych taryf do umów o świadczenie usług publicznych.

3. Bez uszczerbku dla postanowień art. 73, 86, 87 i 88 Traktatu państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia ogólne zasady dotyczące rekompensat finansowych odnoszących się do zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych przewidujące taryfy maksymalne dla uczniów, studentów, praktykantów i osób o ograniczonej sprawności ruchowej. O wspomnianych zasadach ogólnych informuje się zgodnie z art. 88 Traktatu. Każda taka informacja zawiera dokładne dane na temat danego środka, a zwłaszcza szczegółowy opis metody obliczeń.

Artykuł 4

Obowiązkowa treść umów o świadczenie usług publicznych oraz zasad ogólnych

1. Umowy o świadczenie usług publicznych oraz zasady ogólne:

- a) jednoznacznie określają zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych, które musi wypełniać podmiot świadczący usługi publiczne, jak również obszar geograficzny, którego zobowiązania te dotyczą;

- c) określają zasady podziału kosztów związanych ze świadczeniem usług. Koszty te mogą obejmować w szczególności koszty personelu, energii, opłaty za użytkowanie infrastruktury, koszty utrzymania i napraw pojazdów przeznaczonych do transportu publicznego, taboru oraz instalacji niezbędnych do świadczenia usług transportu pasażerskiego, koszty stałe oraz odpowiedni zwrot z kapitału własnego.

2. Umowy o świadczenie usług publicznych oraz zasady ogólne określają zasady podziału przychodów ze sprzedaży biletów, tzn. czy może je zatrzymać podmiot świadczący usługi publiczne, czy mają być przekazywane właściwym organom lub dzielone pomiędzy obie strony.

3. Okres obowiązywania umów o świadczenie usług publicznych jest ograniczony i nie przekracza dziesięciu lat — w odniesieniu do usług autokarowych i autobusowych oraz 15 lat — w odniesieniu do usług kolejowego transportu pasażerskiego i innych środków transportu szynowego. W przypadku gdy transport kolejowy i za pomocą innych środków transportu szynowego stanowi ponad 50 % wartości danych usług, okres obowiązywania umów o świadczenie usług publicznych obejmujących kilka rodzajów transportu jest ograniczony do 15 lat.

4. W razie konieczności, przy uwzględnieniu warunków amortyzacji środków trwałych, okres obowiązywania umów o świadczenie usług publicznych może być przedłużony maksymalnie o połowę, jeżeli podmiot świadczący usługi publiczne zapewni środki trwałe, które mają istotne znaczenie dla wszystkich środków trwałych potrzebnych do realizacji usług transportu pasażerskiego stanowiących przedmiot umowy o świadczenie usług publicznych oraz są związane przede wszystkim z usługami w zakresie transportu pasażerskiego stanowiącymi przedmiot tej umowy.

Okres obowiązywania umów o świadczenie usług publicznych, o których mowa w ust. 3, w regionach najbardziej oddalonych może zostać przedłużony maksymalnie o połowę, o ile jest to uzasadnione kosztami związanymi ze szczególnym położeniem geograficznym tych regionów.

Umowa o świadczenie usług publicznych może zostać zawarta na dłuższy okres, o ile jest to uzasadnione amortyzacją kapitału w związku z wyjątkowymi inwestycjami w infrastrukturę, tabor kolejowy lub pojazdy oraz o ile zamówienie prowadzące do zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych zostało udzielone na podstawie procedury przetargowej zapewniającej uczciwą konkurencję. Aby zachować przejrzystość w takich przypadkach, właściwy organ w ciągu roku od zawarcia umowy przekazuje Komisji umowę o świadczenie usług publicznych i przedstawia powody uzasadniające dłuższy okres jej obowiązywania.

5. Bez uszczerbku dla prawa krajowego i wspólnotowego, a także dla układów zbiorowych pomiędzy partnerami społecznymi, właściwe organy mogą wymagać, by wybrany podmiot świadczący usługi publiczne przyznał pracownikom zatrudnionym wcześniej w celu świadczenia usług prawa, z których mogliby oni korzystać w przypadku przejścia przedsiębiorstwa w rozumieniu dyrektywy 2001/23/WE. W przypadku gdy właściwe organy wymagają, by podmioty świadczące usługi publiczne zastosowały się do określonych standardów socjalnych, dokumenty przetargowe i umowy o świadczenie usług publicznych zawierają listę pracowników, których to dotyczy, jak również jasne i szczegółowe informacje na temat umownych praw pracowników oraz warunków, na jakich pracowników uznaje się za związanych ze świadczonymi usługami.

6. Gdy właściwe organy określone zgodnie z prawem krajowym wymagają, by podmioty świadczące usługi publiczne przestrzegały określonych norm jakości, normy te muszą być zawarte w dokumentacji przetargowej i w umowach o świadczenie usług publicznych.

7. Dokumenty przetargowe i umowy o świadczenie usług publicznych jasno określają, czy i w jakim zakresie dopuszczalne jest podwykonawstwo. W razie zlecenia świadczenia usług podwykonawcom operator zawierający umowę, któremu udzielono zamówienia na zarządzanie i świadczenie publicznych usług w zakresie transportu pasażerskiego na podstawie niniejszego rozporządzenia, jest zobowiązany do samodzielnego wykonywania znaczącej części publicznych usług transportu pasażerskiego. Umowa o świadczenie usług publicznych obejmująca równocześnie projekt, budowę i zarządzanie usługami publicznymi w zakresie transportu publicznego może dopuszczać pełne podwykonawstwo przy świadczeniu tych usług. Umowa o świadczenie usług publicznych, zgodnie z prawem krajowym i wspólnotowym, określa warunki mające zastosowanie do podwykonawstwa.

Artykuł 5

Udzielanie zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych

1. Zamówienia prowadzące do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych są udzielane zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Jednakże zamówienia prowadzące do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych określone w dyrektywach 2004/17/WE lub 2004/18/WE w zakresie autobusowego lub tramwajowego transportu pasażerskiego, są udzielane zgodnie z procedurami przewidzianymi w tych dyrektywach, o ile takie zamówienia nie są udzielane w formie koncesji na usługi zgodnie z definicją zawartą w tych dyrektywach. W przypadku gdy zamówienia mają zostać udzielone zgodnie z dyrektywami 2004/17/WE lub 2004/18/WE, przepisy ust. 2–6 niniejszego artykułu nie mają zastosowania.

2. O ile nie zabrania tego prawo krajowe, każdy właściwy organ lokalny — bez względu na to, czy jest to organ pojedynczy czy grupa organów świadczących usługi publiczne w zakresie zintegrowanego transportu pasażerskiego — może zdecydować, że będzie samodzielnie świadczyć usługi publiczne w zakresie transportu pasażerskiego lub że będzie bezpośrednio udzielać zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych z podmiotem wewnętrznym. W przypadku podjęcia takiej decyzji przez właściwy organ lokalny zastosowanie mają następujące przepisy:

- a) w celu stwierdzenia, czy właściwy organ lokalny sprawuje taką kontrolę, bierze się pod uwagę takie elementy, jak stopień reprezentowania w organach administrujących, zarządzających lub nadzorczych, stosowne postanowienia w statutach, struktura własnościowa, wpływ na decyzje strategiczne i indywidualne dotyczące zarządzania oraz sprawowanie nad nimi skutecznej kontroli. Zgodnie z prawem wspólnotowym posiadanie przez właściwy organ publiczny pełnej własności, w szczególności w przypadku partnerstwa publiczno-prywatnego, nie jest niezbędnym wymogiem sprawowania kontroli w rozumieniu niniejszego ustępu, o ile istnieje przewaga wpływu publicznego i sprawowanie kontroli można stwierdzić na podstawie innych kryteriów;
- b) niniejszy ustęp może być stosowany pod warunkiem, że podmiot wewnętrzny i każda jednostka znajdująca się pod najmniejszym nawet wpływem tego podmiotu realizują swoje działania w zakresie pasażerskiego transportu publicznego na obszarze działania właściwego organu lokalnego — niezależnie od tego, że niektóre linie lub inne elementy składowe tej działalności mogą wchodzić na terytorium sąsiednich właściwych organów lokalnych — i że nie biorą udziału w przetargach na świadczenie usług publicznych w zakresie pasażerskiego transportu publicznego organizowanych poza terytorium tego właściwego organu lokalnego;
- c) niezależnie od lit. b) podmiot wewnętrzny może uczestniczyć w przetargach zapewniających uczciwą konkurencję na dwa lata przed wygaśnięciem umowy o świadczenie usług publicznych zawartej w następstwie udzielonego mu bezpośrednio zamówienia, pod warunkiem że podjęto ostateczną decyzję o tym, by usługi w zakresie transportu pasażerskiego świadczone przez dany podmiot wewnętrzny zostały zlecone w drodze przetargu zapewniającego uczciwą konkurencję, oraz że ten podmiot wewnętrzny nie zawarł żadnej innej umowy w rezultacie udzielonego mu bezpośrednio zamówienia prowadzącego do zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych;
- d) w przypadku braku właściwego organu lokalnego, lit. a), b) i c) mają zastosowanie do organu krajowego właściwego miejscowo na obszarze nieobejmującym całego kraju, pod warunkiem że podmiot wewnętrzny nie bierze udziału w przetargach na świadczenie usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego organizowanych poza terytorium, którego dotyczy umowa o świadczenie usług publicznych;

e) jeżeli rozważane jest podwykonawstwo zgodnie z art. 4 ust. 7, podmiot wewnętrzny ma obowiązek samodzielnego świadczenia przeważającej części usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego.

3. Właściwe organy, które zlecają świadczenie usług osobie trzeciej niebędącej podmiotem wewnętrznym, udzielają zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w drodze przetargu, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 4, 5 i 6. Procedura przetargowa jest otwarta dla każdego podmiotu, sprawiedliwa i zgodna z zasadami przejrzystości i niedyskryminacji. Po złożeniu ofert i ewentualnej preselekcji procedura ta może obejmować rokowania, zgodnie ze wspomnianymi zasadami, w celu określenia elementów najbardziej dostosowanych do specyfiki lub złożoności potrzeb.

4. O ile nie zabrania tego prawo krajowe, właściwe organy mogą podjąć decyzję o bezpośrednim udzieleniu zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych, których średnia wartość roczna szacowana jest na mniej niż 1 000 000 EUR lub które dotyczą świadczenia usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego w wymiarze mniejszym niż 300 000 kilometrów rocznie.

Jeżeli udzielone bezpośrednio zamówienie prowadzące do zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych dotyczy małego lub średniego przedsiębiorstwa eksploatującego nie więcej niż 23 pojazdy, progi te mogą zostać podwyższone do średniej wartości rocznej szacowanej na nie więcej niż 2 000 000 EUR lub świadczenia usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego w wymiarze mniejszym niż 600 000 kilometrów rocznie.

5. W przypadku zakłócenia w świadczeniu usług lub bezpośredniego ryzyka powstania takiej sytuacji właściwe organy mogą zastosować środki nadzwyczajne. Środki te obejmują bezpośrednie udzielanie zamówień lub wyrażenie formalnej zgody na przedłużenie umowy o świadczenie usług publicznych, lub zobowiązania do świadczenia określonych usług publicznych. Podmiot świadczący usługi publiczne ma prawo odwołania się od decyzji nakładającej zobowiązanie do świadczenia określonych usług publicznych. Udzielenie zamówienia lub przedłużenie umowy o świadczenie usług publicznych w ramach środków nadzwyczajnych lub nałożenie zobowiązania do wykonania takiej umowy jest dopuszczalne na okres nieprzekraczający dwóch lat.

6. O ile nie zakazuje tego prawo krajowe, właściwe organy mogą podjąć decyzję o bezpośrednim udzielaniu zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu kolejowego z wyjątkiem innych rodzajów transportu szynowego, takich jak metro lub tramwaje. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 3 takie umowy zawierane są maksymalnie na okres dziesięciu lat, z wyjątkiem sytuacji, w których ma zastosowanie art. 4 ust. 4.

7. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by decyzje podjęte zgodnie z ust. 2–6 mogły być szybko i skutecznie skontrolowane na żądanie każdej osoby, która jest lub była zainteresowana uzyskaniem danego zamówienia i która doznała szkody lub której grozi szkoda w wyniku zarzucanego naruszenia, ze względu na naruszenie przez takie decyzje prawa wspólnotowego lub przepisów krajowych, które wprowadzają je w życie.

W przypadku gdy organy odwoławcze nie mają charakteru sądowego, ich decyzje są zawsze uzasadniane na piśmie. Ponadto w takim przypadku należy wprowadzić przepisy umożliwiające zaskarżenie uznawanych za bezprawne środków podjętych przez organ odwoławczy lub wszelkich zarzucanych uchybień w wykonywaniu nadanych mu uprawnień przed sądem lub innym organem będącym sądem w rozumieniu art. 234 Traktatu, niezależnym zarówno od instytucji zamawiającej, jak i organu odwoławczego.

Artykuł 6

Rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych

1. Każda rekompensata wynikająca z zasady ogólnej lub z umowy o świadczenie usług publicznych musi być zgodna z przepisami określonymi w art. 4, bez względu na sposób udzielenia zamówienia. Każda rekompensata, bez względu na jej charakter, wynikająca z umowy zawartej w następstwie udzielonego bezpośrednio zamówienia prowadzącego do zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych zgodnie z art. 5 ust. 2, 4, 5 lub 6 lub wynikająca z zasady ogólnej musi ponadto być zgodna z przepisami określonymi w załączniku.

2. Na pisemny wniosek Komisji państwa członkowskie zobowiązane są dostarczyć jej, w terminie trzech miesięcy lub w określonym we wniosku dłuższym terminie, wszelkich informacji, które Komisja uzna za niezbędne do dokonania oceny, czy przyznana rekompensata jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 7

Publikacja

1. Każdy właściwy organ podaje raz w roku do publicznej wiadomości sprawozdanie zbiorcze na temat zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, za które jest odpowiedzialny, wybranych podmiotów świadczących usługi publiczne, jak również rekompensat i wyłącznych praw, które wspomniane podmioty świadczące usługi publiczne otrzymują w zamian. Sprawozdanie to wprowadza rozróżnienie między transportem autobusowym i transportem szynowym, pozwala na monitorowanie i ocenę wyników funkcjonowania, jakości i finansowania sieci transportu publicznego oraz, w stosownych przypadkach, informuje o rodzaju i zakresie wszelkich udzielonych praw wyłącznych.

2. Każdy właściwy organ podejmuje niezbędne środki, aby najpóźniej rok przed rozpoczęciem procedury przetargowej lub rok przed bezpośrednim przyznaniem zamówienia zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przynajmniej następujące informacje:

- nazwa i adres właściwego organu;
- przewidywany tryb udzielenia zamówienia;
- usługi i obszary potencjalnie objęte zamówieniem.

Właściwe organy mogą zdecydować, że informacje te nie będą publikowane, jeżeli umowa o świadczenie usług publicznych dotyczy świadczenia usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego w wymiarze mniejszym niż 50 000 kilometrów rocznie.

W przypadku zmiany określonych powyżej informacji po ich opublikowaniu, właściwy organ niezwłocznie publikuje odpowiednie sprostowanie. Sprostowanie takie nie ma wpływu na datę rozpoczęcia procedury bezpośredniego przyznania zamówienia lub rozpoczęcia procedury przetargowej.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do art. 5 ust. 5.

3. W przypadku bezpośredniego udzielenia zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu kolejowego, tak jak określono w art. 5 ust. 6, właściwy organ podaje do wiadomości publicznej w okresie jednego roku od przyznania umowy następujące informacje:

- a) nazwa podmiotu zawierającego umowę, jego struktura własności i, w odpowiednich przypadkach, nazwa podmiotu lub podmiotów sprawujących kontrolę prawną;
- b) okres obowiązywania umowy o świadczenie usług publicznych;
- c) opis usług transportu pasażerskiego, jakie mają być świadczone;
- d) opis parametrów rekompensaty finansowej;
- e) cele w zakresie jakości, takie jak punktualność i niezawodność oraz stosowane premie i kary pieniężne;
- f) warunki związane z istotnymi aktywami.

4. Na wniosek zainteresowanej strony właściwy organ przekazuje jej uzasadnienie swojej decyzji o bezpośrednim udzieleniu zamówienia prowadzącego do zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych.

Artykuł 8

Przepisy przejściowe

1. Zamówienia prowadzące do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych są udzielane zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Jednakże zamówienia na usługi i usługi publiczne, o których mowa w dyrektywie 2004/17/WE lub w dyrektywie 2004/18/WE, w zakresie autobusowego lub tramwajowego transportu pasażerskiego są udzielane zgodnie z procedurami przewidzianymi w tych dyrektywach, o ile zamówienia takie nie są udzielane w formie koncesji na usługi zgodnie z definicją zawartą w tych dyrektywach. W przypadku gdy zamówienia mają zostać udzielone zgodnie z dyrektywami 2004/17/WE lub 2004/18/WE, przepisy ust. 2–4 niniejszego artykułu nie mają zastosowania.

2. Bez uszczerbku dla ust. 3 zamówienia prowadzące do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych w zakresie transportu kolejowego i drogowego powinny być udzielane zgodnie z art. 5 od dnia 3 grudnia 2019 r. W tym okresie przejściowym państwa członkowskie podejmują środki mające na celu stopniowe osiągnięcie zgodności z przepisami art. 5 w celu uniknięcia poważnych problemów strukturalnych, zwłaszcza związanych ze zdolnością przepustową w transporcie.

W okresie sześciu miesięcy od upływu pierwszej połowy okresu przejściowego państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie z postępów, ze szczególnym uwzględnieniem wdrażania stopniowego udzielania zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych zgodnie z art. 5. Na podstawie sprawozdań z postępów przekazanych przez państwa członkowskie Komisja może zaproponować odpowiednie środki skierowane do państw członkowskich.

3. Przy stosowaniu ust. 2 nie uwzględnia się zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych udzielonych zgodnie z prawem wspólnotowym i prawem krajowym:

- a) przed dniem 26 lipca 2000 r. na podstawie procedury przetargowej zapewniającej uczciwą konkurencję;
- b) przed dniem 26 lipca 2000 r. na podstawie procedury innej niż procedura przetargowa zapewniająca uczciwą konkurencję;
- c) po dniu 26 lipca 2000 r. i przed dniem 3 grudnia 2009 r. na podstawie procedury przetargowej zapewniającej uczciwą konkurencję;
- d) po dniu 26 lipca 2000 r. i przed dniem 3 grudnia 2009 r. na podstawie procedury innej niż procedura przetargowa zapewniająca uczciwą konkurencję.

Umowy, o których mowa w lit. a), mogą obowiązywać do czasu ich wygaśnięcia. Umowy, o których mowa w lit. b) i c), mogą obowiązywać do czasu ich wygaśnięcia, lecz nie dłużej niż przez okres 30 lat. Umowy, o których mowa w lit. d), mogą obowiązywać aż do ich wygaśnięcia, o ile zawarte są na czas określony porównywalny z okresami obowiązywania określonymi w art. 4.

Umowy o świadczenie usług publicznych mogą obowiązywać aż do wygaśnięcia, jeżeli ich rozwiązanie pociągnęłoby za sobą niepożądane skutki prawne lub gospodarcze i o ile Komisja wyraziła na to zgodę.

4. Nie naruszając ust. 3, właściwe organy mogą w drugiej połowie okresu przejściowego, o którym mowa w ust. 2, wykluczyć z uczestnictwa w procedurach udzielania zamówień w drodze przetargu podmioty świadczące usługi publiczne, które nie są w stanie wykazać, że wartość usług transportu publicznego, za które przyznano im rekompensatę lub wyłączne prawo zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, stanowi przynajmniej połowę wartości wszystkich usług transportu publicznego, za które otrzymują rekompensatę lub wyłączne prawo. Wyłączenie takie nie dotyczy podmiotów aktualnie świadczących usługi publiczne, które mają być przedmiotem przetargu. Przy stosowaniu tego kryterium nie bierze się pod uwagę zamówień prowadzących do zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych udzielonych w ramach środka nadzwyczajnego, o którym mowa w art. 5 ust. 5.

W przypadku gdy właściwe organy korzystają z możliwości, o której mowa w akapicie pierwszym, odbywa się to w sposób niedyskryminacyjny; organy te wykluczają wszystkie potencjalne podmioty świadczące usługi publiczne, które spełniają to kryterium i informują je o swojej decyzji na początku procedury udzielania zamówień prowadzących do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych.

Właściwe organy informują Komisję o zamiarze zastosowania tego przepisu przynajmniej na dwa miesiące przed opublikowaniem zaproszenia do składania ofert.

Artykuł 9

Zgodność z Traktatem

1. Rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego lub z tytułu dostosowania się do zobowiązań taryfowych ustanowionych zgodnie z ogólnymi zasadami wypłacane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, są zgodne z zasadami wspólnego rynku. Rekompensaty te nie podlegają obowiązkowi wcześniejszego informowania, o którym mowa w art. 88 ust. 3 Traktatu.

2. Bez uszczerbku dla art. 73, 86, 87 i 88 Traktatu państwa członkowskie mogą nadal, zgodnie z art. 73 Traktatu, przyznawać pomoc dla sektora transportu na zaspokojenie potrzeb koordynacji transportu lub jako rekompensatę za realizację pewnych zobowiązań stanowiących nieodłączną część usług publicznych, innych niż objęte niniejszym rozporządzeniem, w szczególności zaś:

- a) do chwili wejścia w życie wspólnych zasad przyznawania pomocy na pokrycie kosztów infrastruktury, w przypadku gdy pomoc jest przyznawana przedsiębiorstwom, które muszą ponosić koszty związane z infrastrukturą, z której korzystają, podczas gdy inne przedsiębiorstwa takich kosztów nie ponoszą. Podczas określania wysokości przyznawanej w takim przypadku pomocy bierze się pod uwagę koszty infrastruktury, których konkurencyjne środki transportu nie ponoszą;
- b) w przypadku gdy celem pomocy jest wspieranie badań lub rozwoju w zakresie systemów transportowych oraz technologii, które są bardziej opłacalne dla całej Wspólnoty.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 października 2007 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
M. LOBO ANTUNES
Przewodniczący

Pomoc taka jest ograniczona do fazy badań i rozwoju i nie może dotyczyć komercyjnej eksploatacji takich systemów i technologii transportowych.

Artykuł 10

Uchylenie

1. Uchyła się rozporządzenie (EWG) nr 1191/69. Jego przepisy stosuje się jednak nadal w odniesieniu do usług transportu towarowego przez okres trzech lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Uchyła się rozporządzenie (EWG) nr 1107/70.

Artykuł 11

Sprawozdania

Po upływie okresu przejściowego, o którym mowa w art. 8 ust. 2, Komisja przedstawia sprawozdanie dotyczące wdrażania niniejszego rozporządzenia i aktualnych tendencji w świadczeniu usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego we Wspólnocie, oceniając zwłaszcza zmiany w jakości usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego oraz skutki bezpośredniego udzielania zamówień, w razie potrzeby wraz z odpowiednimi wnioskami w sprawie zmiany niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 3 grudnia 2009 r.

ZAŁĄCZNIK

Zasady mające zastosowanie do przyznawania rekompensaty w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 1

1. Rekompensaty związane z zamówieniami prowadzącymi do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych udzielanymi bezpośrednio zgodnie z art. 5 ust. 2, 4, 5 i 6 lub rekompensaty związane z zasadą ogólną muszą być obliczane zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym załączniku.
2. Wysokość rekompensaty nie może przekroczyć kwoty odpowiadającej wynikowi finansowemu netto, który równoważny jest sumie wpływów, pozytywnych czy negatywnych, jakie wypełnianie zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych wywiera na koszty i przychody podmiotu świadczącego usługi publiczne. Wpływ ten oceniany jest przez porównanie stanu, w którym zobowiązanie z tytułu świadczenia usług publicznych jest wypełniane, ze stanem, jaki istniałby w przypadku niewypełnienia zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych. Aby obliczyć wynik finansowy netto, właściwy organ kieruje się następującym systemem obliczania:

koszty poniesione w związku ze zobowiązaniem z tytułu świadczenia usług publicznych lub pakietem takich zobowiązań nałożonym przez właściwy organ/właściwe organy i zawartym w umowie o świadczenie usług publicznych lub w zasadzie ogólnej,

minus wszystkie dodatnie wpływy finansowe wygenerowane na sieci obsługiwanej w ramach danego(-ych) zobowiązania (zobowiązań) z tytułu świadczenia usług publicznych,

minus przychody taryfowe i jakiegokolwiek inne przychody wygenerowane podczas wypełniania danego zobowiązania lub zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych,

plus rozsądny zysk,

równa się wynik finansowy netto.

3. Wypełnianie zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych może mieć wpływ na ewentualną działalność transportową podmiotu, która nie jest związana z danym zobowiązaniem lub zobowiązaniami z tytułu świadczenia usług publicznych. Aby uniknąć nadmiernych rekompensat lub ich braku, przy obliczaniu wyniku finansowego netto bierze się pod uwagę wyrażone ilościowo wyniki finansowe dla danych sieci obsługiwanych przez podmiot.
4. Koszty i przychody należy obliczać zgodnie z obowiązującymi zasadami rachunkowości i przepisami podatkowymi.
5. W celu zwiększenia przejrzystości oraz uniknięcia subsydiowania skośnego, w przypadku gdy podmiot świadczący usługi publiczne świadczy jednocześnie usługi rekompensowane podlegające zobowiązaniom z tytułu świadczenia usług transportu publicznego i prowadzi inną działalność, rachunki związane ze wspomnianymi usługami publicznymi muszą zostać odpowiednio rozdzielone i spełniać przynajmniej następujące warunki:
 - konta przypisane do każdej z tych dziedzin działalności muszą być prowadzone oddzielnie, a odpowiadające im aktywa oraz koszty stałe przydzielane są zgodnie z obowiązującymi zasadami rachunkowości i przepisami podatkowymi,
 - wszelkie koszty zmienne, odpowiednia suma na poczet kosztów stałych i rozsądny zysk związany z jakąkolwiek inną dziedziną działalności podmiotu świadczącego usługi publiczne nie mogą być w żadnym przypadku rozliczane w ramach danych usług publicznych,
 - koszty usług publicznych są wyrównywane przez dochody z działalności oraz wpłaty organów publicznych i nie ma możliwości przeniesienia dochodów na inną dziedzinę działalności podmiotu świadczącego usługi publiczne.
6. Przez „rozsądny zysk” należy rozumieć stopę zwrotu z kapitału, która w danym państwie członkowskim uznawana jest za normalną dla tego sektora i w której uwzględniono ryzyko lub brak ryzyka ingerencji organu publicznego ponoszone przez podmiot świadczący usługi publiczne.

-
7. Metoda rekompensowania musi promować utrzymanie lub rozwój:
- systemu skutecznego zarządzania podmiotu świadczącego usługi publiczne, który to system może zostać podany obiektywnej ocenie, oraz
 - usług transportu pasażerskiego odpowiednio wysokiej jakości.
-

DECYZJE

DECYZJA KOMISJI

z dnia 20 grudnia 2011 r.

w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym

(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 9380)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2012/21/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 106 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 14 Traktatu zobowiązuje Unię, bez uszczerbku dla art. 93, 106 i 107 Traktatu, do wykorzystywania jej kompetencji w sposób pozwalający na zapewnienie wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym na podstawie zasad i na warunkach, które pozwolą im wypełniać ich zadania.
- (2) Aby niektóre usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym mogły być wykonywane na podstawie zasad i na warunkach, które pozwolą im wypełniać ich zadania, konieczne może być udzielenie przez państwo wsparcia finansowego, które pokryje część lub całość szczególnych kosztów wynikających ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych. Zgodnie z art. 345 Traktatu w wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie ma znaczenia, czy tego rodzaju usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym wykonywane są przez przedsiębiorstwa publiczne czy prywatne.
- (3) Artykuł 106 ust. 2 Traktatu stanowi w tym względzie, że przedsiębiorstwa, którym powierzono wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym lub które mają charakter monopolu skarbowego, podlegają postanowieniom Traktatu, a zwłaszcza regułom konkurencji, o ile stosowanie tych reguł nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu powierzonych zadań. Nie powinno to jednak mieć wpływu na rozwój handlu w zakresie, który byłby sprzeczny z interesem Unii.

- (4) W swoim wyroku w sprawie *Altmark*⁽¹⁾ Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 Traktatu, jeśli spełnione są równocześnie cztery warunki. Po pierwsze, przedsiębiorstwo będące beneficjentem musi faktycznie być zobowiązane do świadczenia usług publicznych, a zobowiązania te muszą być jasno zdefiniowane. Po drugie, wyznaczniki, na podstawie których obliczana jest wysokość rekompensaty, muszą zostać określone wcześniej w obiektywny i przejrzysty sposób. Po trzecie, wysokość rekompensaty nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w trakcie wywiązywania się z zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu uzyskiwanych przy tym wpływów i rozsądnego zysku. Wreszcie, w przypadku gdy wyboru przedsiębiorstwa mającego wywiązywać się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nie dokonuje się zgodnie z procedurą udzielania zamówień publicznych, która pozwoliłaby na wybór oferenta świadczącego te usługi za cenę najkorzystniejszą dla danej społeczności, poziom rekompensaty należy określić na podstawie analizy kosztów, jakie poniosłoby typowe, dobrze zarządzane przedsiębiorstwo dysponujące odpowiednimi środkami.
- (5) W przypadkach gdy te kryteria nie są spełnione, a spełnione są ogólne warunki stosowania art. 107 ust. 1 Traktatu, rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych stanowi pomoc państwa i podlega przepisom art. 93, 106, 107 i 108 Traktatu.
- (6) Jeżeli chodzi o stosowanie przepisów pomocy państwa do rekompensaty przyznawanej na wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, oprócz niniejszej decyzji istotne są trzy instrumenty:
 - a) nowy komunikat w sprawie stosowania reguł Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa w odniesieniu do rekompensaty z tytułu usług

⁽¹⁾ Sprawa C-280/00, *Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark*, Rec. 2003, I-7747.

świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ⁽¹⁾, w którym objaśniono stosowanie art. 107 Traktatu oraz czterech kryteriów określonych w orzeczeniu w sprawie *Altmark* do tego rodzaju rekompensaty;

- b) nowe rozporządzenie w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu do pomocy *de minimis* na wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, które Komisja zamierza przyjąć, określa pewne warunki – w tym kwotę rekompensaty – przy spełnieniu których uznaje się, że rekompensata z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie spełnia wszystkich kryteriów zawartych w art. 107 ust. 1;
- c) poddane rewizji ramy dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych ⁽²⁾, w których określono, w jaki sposób Komisja będzie rozpatrywała sprawy, które nie są objęte zakresem niniejszej decyzji i w związku z tym muszą być zgłaszane Komisji.
- (7) W decyzji Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym ⁽³⁾ określono treść i zakres obowiązywania odstępstwa przewidzianego w art. 106 ust. 2 Traktatu oraz ustanowiono reguły, które pozwolą na skuteczną kontrolę spełniania kryteriów przewidzianych w tym postanowieniu. Niniejsza decyzja zastępuje decyzję 2005/842/WE i określa warunki, które należy spełnić, aby pomoc państwa w formie rekompensaty z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie podlegała wymogowi uprzedniego zgłoszenia zawartemu w art. 108 ust. 3 Traktatu, ponieważ może zostać uznana za zgodną z art. 106 ust. 2 Traktatu.
- (8) Taka pomoc może zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym, tylko jeśli została przyznana w celu zapewnienia wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, o których mowa w art. 106 ust. 2 Traktatu. Z orzecznictwa jasno wynika, że państwa członkowskie posiadają szeroki margines uznaniowości przy definiowaniu usług, które mogą zostać uznane za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, ponieważ brak jest sektorowych przepisów unijnych regulujących te kwestie. Dlatego zadaniem Komisji jest zadbanie o to, aby nie dochodziło do oczywistych błędów w zakresie definiowania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.
- (9) Po spełnieniu szeregu warunków niewielkie rekompensaty przyznawane przedsiębiorstwom, którym powierzono świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym, nie wpływają na rozwój handlu i konkurencję w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Unii. Indywidualne zgłoszenia pomocy państwa nie powinny

zatem być wymagane w przypadku rekompensaty, której roczna wysokość nie przekracza określonej rocznej kwoty rekompensaty, pod warunkiem że spełnione są wymogi niniejszej decyzji.

- (10) Biorąc pod uwagę rozwój handlu wewnętrznego w dziedzinie świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym widoczny przykładowo w znacznym rozwoju dostawców międzynarodowych w niektórych sektorach mających duże znaczenie dla rozwoju rynku wewnętrznego, właściwe jest określenie niższego limitu dla kwoty rekompensaty, która może być zwolniona z wymogu zgłoszenia zgodnie z niniejszą decyzją, niż limit określony w decyzji 2005/842/WE, zezwalając przy tym na obliczenie tej kwoty jako rocznej średniej w okresie powierzenia.
- (11) Szpitale i przedsiębiorstwa zajmujące się usługami socjalnymi, którym powierzono zadania leżące w ogólnym interesie gospodarczym, posiadają cechy szczególne, które należy uwzględnić. W szczególności należy wziąć pod uwagę fakt, że w obecnych warunkach gospodarczych i na obecnym etapie rozwoju rynku wewnętrznego usługi socjalne mogą wymagać kwoty pomocy, która przekraczałaby próg określony w niniejszej decyzji i miałyby na celu zrehabilitowanie kosztów usług publicznych. Większa kwota rekompensaty za usługi socjalne nie musi konieczne stwarzać większego ryzyka zakłócenia konkurencji. W związku z tym przedsiębiorstwa zajmujące się usługami socjalnymi, w tym zapewnianiem mieszkalnictwa socjalnego osobom w niekorzystnej sytuacji lub osobom w gorszym położeniu społecznym, które nie posiadają wystarczających środków, aby pozyskać mieszkanie na zasadach rynkowych, powinny również korzystać z możliwości zwolnienia z wymogu zgłoszenia określonego w niniejszej decyzji, nawet jeśli kwota otrzymywanej przez nie rekompensaty przekracza określony w niniejszej decyzji ogólny próg dla rekompensaty. Ta sama zasada powinna mieć zastosowanie do szpitali zapewniających opiekę medyczną, w tym w stosownych przypadkach świadczenia w stanach zagrożenia i świadczenia pomocnicze bezpośrednio związane z główną działalnością, szczególnie w dziedzinie badań naukowych. Aby skorzystać z przywileju zwolnienia z wymogu zgłoszenia, usługi socjalne powinny być jasno określone i zaspokajać potrzeby socjalne w zakresie opieki zdrowotnej i opieki długoterminowej, opieki nad dziećmi, dostępu do i reintegracji na rynku pracy, mieszkalnictwa socjalnego i opieki nad słabszymi grupami społecznymi oraz włączenia społecznego tych grup.
- (12) To, w jakim zakresie określony środek rekompensaty wpływa na wymianę handlową i konkurencję, zależy nie tylko od średniej kwoty rekompensaty otrzymywanej rocznie oraz od danego sektora, ale również od tego, jaki jest całkowity okres powierzenia. Stosowanie niniejszej decyzji powinno być zatem ograniczone do okresów powierzenia wykonywania usług na maksymalnie dziesięć lat, chyba że dłuższy okres powierzenia jest uzasadniony potrzebą przeprowadzenia znacznych inwestycji, na przykład w dziedzinie mieszkalnictwa socjalnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 15.

⁽³⁾ Dz.U. L 312 z 29.11.2005, s. 67.

- (13) Aby art. 106 ust. 2 Traktatu miał zastosowanie, musi zachodzić wyraźne powierzenie danemu przedsiębiorstwu przez państwo członkowskie wykonywania konkretnej usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym.
- (14) Aby zapewnić spełnienie kryteriów określonych w art. 106 ust. 2 Traktatu, konieczne jest ustalenie bardziej precyzyjnych warunków, które muszą zostać spełnione w odniesieniu do powierzenia wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Wysokość rekompensaty może zostać właściwie wyliczona i sprawdzona tylko wtedy, gdy zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych spoczywające na przedsiębiorstwach i wszelkie zobowiązania spoczywające na państwie są jasno określone w akcie lub aktach właściwych organów publicznych danego państwa członkowskiego. Forma tego aktu może być różna w zależności od państwa członkowskiego, jednak musi on dokładnie określać przynajmniej nazwę danych przedsiębiorstw, dokładny przedmiot oraz czas trwania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych, a w stosownych przypadkach objęte nim terytorium, wszelkie przyznane prawa wyłączne lub specjalne, opis mechanizmu rekompensaty oraz wskaźniki wykorzystywane do określenia wysokości rekompensaty i do uniknięcia lub odzyskania wszelkich ewentualnych nadwyżek. W celu zapewnienia przejrzystości w związku ze stosowaniem niniejszej decyzji akt powierzenia powinien obejmować również odniesienie do niniejszej decyzji.
- (15) Aby nie dopuścić do nieuzasadnionego naruszenia konkurencji, rekompensata nie powinna przekraczać kwoty koniecznej do pokrycia kosztów netto poniesionych przez przedsiębiorstwo w ramach świadczenia usług, z uwzględnieniem rozsądnego zysku.
- (16) Rekompensata przewyższająca kwotę konieczną do pokrycia kosztów poniesionych przez dane przedsiębiorstwo wykonujące usługę nie jest konieczna do wykonywania usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym i w konsekwencji stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym, która powinna zostać zwrócona. Rekompensata przyznana na wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, ale w rzeczywistości wykorzystywana przez dane przedsiębiorstwo do działania na innym rynku w celach innych niż te, które określono w akcie powierzenia, nie jest konieczna do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym i może w konsekwencji stanowić również pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym, która powinna zostać zwrócona.
- (17) Koszty netto, które należy uwzględnić, można obliczyć jako różnicę między kosztami poniesionymi na wykonywanie usługi w ogólnym interesie gospodarczym oraz przychodem uzyskanym z takiej usługi albo, alternatywnie, jako różnicę pomiędzy kosztami netto dla przedsiębiorstwa prowadzącego działalność i podlegającego obowiązkowi świadczenia usługi publicznej oraz kosztami netto lub zyskiem tego samego przedsiębiorstwa prowadzącego działalność bez obowiązku świadczenia usługi publicznej. W szczególności, jeżeli obowiązek świadczenia usługi publicznej prowadzi do zmniejszenia przychodów – na przykład ze względu na taryfy regulowane – ale nie wpływa na koszty, koszty netto poniesione w związku z wykonywaniem obowiązku świadczenia usługi publicznej można określić przez utracone przychody. W celu uniknięcia nieuzasadnionego zakłócenia konkurencji przy obliczaniu kwoty rekompensaty należy uwzględnić wszelkie przychody uzyskane z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, tzn. wszelkie przychody, których podmiot świadczący usługi w ogólnym interesie gospodarczym by nie uzyskał, gdyby nie powierzono mu świadczenia takich usług. Jeżeli dane przedsiębiorstwo posiada specjalne lub wyłączne prawa związane z działalnością inną niż usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, na które przyznawana jest pomoc, która to działalność przynosi zysk przewyższający rozsądny zysk, lub jeżeli przedsiębiorstwo korzysta z innych korzyści przyznanych przez państwo, należy zaliczyć to do przychodu niezależnie od klasyfikacji do celów art. 107 Traktatu.
- (18) Rozsądny zysk powinien zostać określony jako stopa zwrotu z kapitału, która uwzględni stopień poniesionego ryzyka lub jego brak. Stopa zwrotu z kapitału powinna być zdefiniowana jako wewnętrzna stopa zwrotu, jaką przedsiębiorstwo uzyskuje z zainwestowanego kapitału w całym okresie powierzenia.
- (19) Zysk nieprzekraczający odpowiedniej stopy swap plus 100 punktów bazowych nie powinien być uznawany za nierozsądny. W tym kontekście odpowiednia stopa swap postrzegana jest jako właściwa stopa zwrotu z inwestycji nieobciążonych ryzykiem. Premia w wysokości 100 punktów bazowych służy między innymi do zrównoważenia ryzyka utraty płynności związanego z zapewnieniem kapitału, który zostaje zaangażowany w związku z wykonywaniem usługi w okresie powierzenia.
- (20) W przypadkach gdy przedsiębiorstwa, którym powierzono wykonywanie usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, nie ponoszą w znacznym stopniu ryzyka komercyjnego, np. ponieważ rekompensata w pełni pokrywa koszty ponoszone przez przedsiębiorstwo z tytułu wykonywania usługi, zyski przekraczające wskaźnik w wysokości odpowiedniej stopy swap plus 100 punktów bazowych nie powinny zostać uznane za rozsądne.
- (21) W przypadku gdy na skutek szczególnych okoliczności nieodpowiednie jest wykorzystanie stopy zwrotu z kapitału, państwa członkowskie powinny być w stanie oprzeć się na innych wskaźnikach poziomu zysku w celu określenia rozsądnego zysku, takich jak np. średnia stopa zwrotu z kapitału własnego, stopa zwrotu z zaangażowanego kapitału, stopa zwrotu z aktywów lub stopa zwrotu ze sprzedaży.
- (22) Określając wysokość rozsądnego zysku, państwa członkowskie powinny być w stanie wprowadzić kryteria motywacyjne, w szczególności w zakresie jakości świadczonych usług i wzrostu wydajności. Poprawa wydajności

nie powinna obniżać jakości świadczonych usług. Państwa członkowskie powinny na przykład być w stanie zdefiniować w akcie powierzenia wartości docelowe wzrostu wydajności, tak aby wysokość rekompensaty była uzależniona od tego, w jakim stopniu osiągnięto te wartości docelowe. Akt powierzenia może stanowić, że jeśli przedsiębiorstwo nie osiąga tych celów, rekompensata jest obniżana z zastosowaniem metod obliczeń określonych w akcie powierzenia, natomiast jeśli przedsiębiorstwo przekracza te cele, rekompensata jest zwiększana z zastosowaniem tych metod obliczeń. Wszelkie wynagrodzenie za wzrost wydajności należy określić w wysokości umożliwiającej zrównoważony podział korzyści ze wzrostu wydajności między przedsiębiorstwem a państwem członkowskim lub użytkownikami.

- (23) Artykuł 93 Traktatu stanowi *lex specialis* w odniesieniu do art. 106 ust. 2 Traktatu. Ustanawia on przepisy, które stosuje się wobec rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych w sektorze transportu lądowego. Wykładnia art. 93 zawarta jest w rozporządzeniu (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącym usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającym rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70⁽¹⁾, które określa przepisy stosowane wobec rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych w publicznym transporcie pasażerskim. Jego zastosowanie do transportu publicznego wodnymi drogami śródlądowymi pozostawia się uznaniu państw członkowskich. Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 zwalnia z obowiązku zgłoszenia na mocy art. 108 ust. 3 Traktatu wszystkie rekompensaty w sektorze transportu lądowego, które spełniają warunki tego rozporządzenia. Zgodnie z wyrokiem w sprawie *Altmark* rekompensata w sektorze transportu lądowego niespełniająca przepisów art. 93 Traktatu nie może zostać uznana za zgodną z Traktatem na podstawie art. 106 ust. 2 Traktatu, ani na podstawie jakiegokolwiek innego przepisu Traktatu. W związku z tym niniejszej decyzji nie stosuje się do sektora transportu lądowego.
- (24) W przeciwieństwie do transportu lądowego transport morski i lotniczy są objęte art. 106 ust. 2 Traktatu. Niektóre przepisy mające zastosowanie do rekompensaty z tytułu usług publicznych w sektorach transportu lotniczego i morskiego zawarte są w rozporządzeniu (WE) nr 1008/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty⁽²⁾ oraz w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącym stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski)⁽³⁾. Jednak w przeciwieństwie do rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 rozporządzenia te nie zawierają odniesienia do zgodności ewentualnych elementów pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym ani nie przewidują zwolnienia z obowiązku zgłoszenia na mocy art. 108 ust. 3 Traktatu. Dlatego niniejsza decyzja powinna być stosowana do rekompensat z tytułu świadczenia usług

publicznych w sektorach transportu lotniczego i morskiego, pod warunkiem że oprócz spełnienia warunków zawartych w niniejszej decyzji takie rekompensaty będą również zgodne z zasadami sektorowymi określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1008/2008 oraz rozporządzeniu (EWG) nr 3577/92, w przypadkach gdy mają one zastosowanie.

- (25) W szczególnym przypadku rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych w zakresie połączeń lotniczych lub morskich z wyspami oraz rekompensat dla portów i lotnisk, o ile są to usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, o których mowa w art. 106 ust. 2 Traktatu, bardziej stosowne jest określenie progów w oparciu o średnią roczną liczbę pasażerów, ponieważ jest to bardziej zgodne z rzeczywistością ekonomiczną tych działań oraz faktem, że mają one charakter usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.
- (26) Zwolnienie z wymogu uprzedniego zgłoszenia w przypadku niektórych usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie wyklucza możliwości zgłaszania przez państwa członkowskie konkretnego programu pomocy. W przypadku takiego zgłoszenia lub jeżeli Komisja ocenia zgodność określonego środka pomocy w następstwie skargi lub z urzędu, Komisja oceni, czy spełnione są warunki określone w niniejszej decyzji. Jeśli tak nie jest, środek zostanie oceniony zgodnie z zasadami zawartymi w komunikacie Komisji w sprawie zasad ramowych dotyczących pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych.
- (27) Niniejszą decyzję należy stosować bez uszczerbku dla dyrektywy Komisji 2006/111/WE z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskim a przedsiębiorstwami publicznymi, a także w sprawie przejrzystości finansowej wewnątrz określonych przedsiębiorstw⁽⁴⁾.
- (28) Niniejszą decyzję należy stosować bez uszczerbku dla przepisów Unii w dziedzinie konkurencji, w szczególności postanowień art. 101 i 102 Traktatu.
- (29) Niniejszą decyzję należy stosować bez uszczerbku dla przepisów Unii w dziedzinie zamówień publicznych.
- (30) Niniejszą decyzję należy stosować bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych przepisów zawartych w sektorowych przepisach unijnych.
- (31) Należy określić przepisy przejściowe dla indywidualnych środków pomocy, które zostały przyznane przed wejściem w życie niniejszej decyzji. Programy pomocy wprowadzone zgodnie z decyzją 2005/842/WE przed wejściem w życie niniejszej decyzji powinny nadal być zgodne z rynkiem wewnętrznym i zwolnione z wymogu zgłoszenia na kolejny okres dwóch lat. Pomoc udzielona przed wejściem w życie niniejszej decyzji, która nie została przyznana zgodnie z decyzją 2005/842/WE, lecz spełnia wymogi określone w niniejszej decyzji, powinna być zgodna z rynkiem wewnętrznym i zwolniona z wymogu zgłoszenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 293 z 31.10.2008, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 364 z 12.12.1992, s. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 318 z 17.11.2006, s. 17.

- (32) Komisja zamierza dokonać przeglądu niniejszej decyzji pięć lat po jej wejściu w życie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza decyzja określa warunki, na których pomoc państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznana pewnym przedsiębiorstwom, którym powierzono wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, jest zgodna z rynkiem wewnętrznym i zwolniona z wymogu zgłoszenia określonego w art. 108 ust. 3 Traktatu.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejszą decyzję stosuje się do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych przyznanej przedsiębiorstwom, którym powierzono wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, o których mowa w art. 106 ust. 2 Traktatu, należącej do jednej z następujących kategorii:

- a) rekompensata nieprzekraczająca rocznej kwoty 15 mln EUR za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym w dziedzinach innych niż transport i infrastruktura transportowa.

Jeśli wysokość rekompensaty zmienia się w okresie powierzenia, kwotę roczną oblicza się jako średnią rocznych kwot rekompensaty przewidywanych w okresie powierzenia;

- b) rekompensata za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym przez szpitale świadczące opiekę medyczną, w tym w stosownych przypadkach usługi ratownictwa medycznego; świadczenie usług pomocniczych związanych bezpośrednio z główną działalnością, zwłaszcza w zakresie badań naukowych, nie wyklucza jednak stosowania niniejszego ustępu;
- c) rekompensata za wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym zaspokajających potrzeby społeczne w zakresie opieki zdrowotnej i opieki długoterminowej, opieki nad dziećmi, dostępu do i reintegracji na rynku pracy, mieszkalnictwa socjalnego, opieki nad słabszymi grupami społecznymi oraz włączenia społecznego tych grup;
- d) rekompensata z tytułu świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym w zakresie połączeń lotniczych lub morskich z wyspami, na których średnie roczne natężenie ruchu w okresie dwóch lat obrotowych poprzedzających rok, w którym nastąpiło powierzenie świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, nie przekraczało 300 000 pasażerów;
- e) rekompensata z tytułu świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym dla lotnisk i portów, w których średnie roczne natężenie ruchu w okresie dwóch lat obrotowych

poprzedzających rok, w którym nastąpiło powierzenie świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, nie przekraczało 200 000 pasażerów w przypadku lotnisk i 300 000 pasażerów w przypadku portów.

2. Niniejszą decyzję stosuje się wyłącznie w przypadkach, gdy okres, na jaki powierza się przedsiębiorstwu wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, nie przekracza dziesięciu lat. Jeżeli okres powierzenia przekracza dziesięć lat, niniejszą decyzję stosuje się wyłącznie w takim zakresie, w jakim dostawca usług jest zobowiązany przeprowadzić znaczne inwestycje, które muszą być amortyzowane przez dłuższy czas zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości.

3. Jeśli podczas okresu powierzenia warunki stosowania niniejszej decyzji przestaną być spełnione, pomoc zgłasza się zgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu.

4. W sektorze transportu lotniczego i morskiego niniejszą decyzję stosuje się wyłącznie do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych przyznawanej przedsiębiorstwom, którym powierzono wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, określonych w art. 106 ust. 2 Traktatu, która w stosownych przypadkach jest zgodna z rozporządzeniem (WE) nr 1008/2008 i, odpowiednio, rozporządzeniem (EWG) nr 3577/92.

5. Niniejszej decyzji nie stosuje się do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych przyznawanej przedsiębiorstwom w sektorze transportu lądowego.

Artykuł 3

Zgodność pomocy oraz zwolnienie z obowiązku zgłoszenia

Pomoc państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych spełniająca warunki określone w niniejszej decyzji jest zgodna z rynkiem wewnętrznym i jest zwolniona z obowiązku uprzedniego zgłoszenia określonego w art. 108 ust. 3 Traktatu, pod warunkiem że jest ona także zgodna z warunkami zawartymi w Traktacie i w sektorowych przepisach unijnych.

Artykuł 4

Powierzenie świadczenia

Powierzenie przedsiębiorstwu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym następuje poprzez jeden akt lub kilka aktów, których forma może zostać określona przez każde państwo członkowskie. Akt lub akty powinny w szczególności określać:

- a) przedmiot i czas trwania zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych;
- b) nazwę przedsiębiorstwa oraz w stosownych przypadkach odpowiednie terytorium;

- c) rodzaj wszystkich wyłącznych lub specjalnych praw przyznanych przedsiębiorstwu przez organ powierzający;
- d) opis mechanizmu rekompensaty oraz wskaźniki służące do obliczania, kontrolowania i przeglądu wysokości rekompensaty;
- e) ustalenia na temat unikania i odzyskiwania nadwyżek rekompensaty; oraz
- f) odniesienie do niniejszej decyzji.

Artykuł 5

Rekompensata

1. Rekompensata nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia kosztów netto wynikających z wywiązywania się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, z uwzględnieniem rozsądnego zysku.

2. Koszty netto można obliczyć jako różnicę pomiędzy kosztami zdefiniowanymi w ust. 3 i przychodami zdefiniowanymi w ust. 4. Ewentualnie można je obliczyć jako różnicę pomiędzy kosztami netto dla przedsiębiorstwa prowadzącego działalność i podlegającego obowiązkowi świadczenia usługi publicznej oraz kosztami netto lub zyskiem tego samego przedsiębiorstwa prowadzącego działalność bez obowiązku świadczenia usługi publicznej.

3. Koszty, które należy uwzględnić, obejmują całość kosztów poniesionych w związku z wykonywaniem usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Koszty są obliczane na podstawie ogólnie przyjętych zasadach księgowości w następujący sposób:

- a) jeżeli działalność danego przedsiębiorstwa ogranicza się do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, można uwzględnić wszystkie jego koszty;
- b) jeśli przedsiębiorstwo prowadzi działalność wykraczającą poza zakres usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, uwzględnione zostają wyłącznie koszty dotyczące usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym;
- c) koszty poniesione na świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym mogą obejmować wszystkie koszty bezpośrednie związane z wykonywaniem usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym oraz odpowiedni wkład na pokrycie kosztów związanych zarówno z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, jak i z inną działalnością;

- d) koszty wynikające z inwestycji, szczególnie związanych z infrastrukturą, mogą zostać uwzględnione, jeżeli są konieczne do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.

4. Przychody, które należy uwzględnić, obejmują przynajmniej cały przychód uzyskany z tytułu świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, niezależnie od tego, czy przychód jest zaklasyfikowany jako pomoc państwa w rozumieniu art. 107 Traktatu. Jeżeli dane przedsiębiorstwo posiada specjalne lub wyłączne prawa związane z działalnością inną niż usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, na które przyznawana jest pomoc, która to działalność przynosi zysk przewyższający rozsądny zysk lub jeżeli przedsiębiorstwo korzysta z innych korzyści przyznanych przez państwo, zalicza się to do przychodu niezależnie od klasyfikacji do celów art. 107 Traktatu. Dane państwo członkowskie może podjąć decyzję, że zyski pochodzące z działalności wykraczającej poza zakres usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym powinny zostać przeznaczone w całości lub w części na finansowanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.

5. Na potrzeby niniejszej decyzji „rozsądny zysk” oznacza stopę zwrotu z kapitału, której wymagałoby typowe przedsiębiorstwo podczas podejmowania decyzji, czy świadczyć usługi w ogólnym interesie gospodarczym przez cały okres powierzenia, przy uwzględnieniu poziomu ryzyka. Stopa zwrotu z kapitału oznacza wewnętrzną stopę zwrotu, jaką osiąga przedsiębiorstwo z zainwestowanego kapitału w całym okresie powierzenia. Poziom ryzyka zależy od danego sektora, rodzaju usług oraz cech charakterystycznych rekompensaty.

6. Określając wysokość rozsądnego zysku, państwa członkowskie mogą wprowadzić kryteria motywacyjne, w szczególności w zakresie jakości świadczonych usług i wzrostu wydajności. Wzrost wydajności nie powinien obniżać jakości świadczonych usług. Wynagrodzenie za wzrost wydajności określa się w wysokości umożliwiającej zrównoważony podział korzyści ze wzrostu wydajności między przedsiębiorstwem a państwem członkowskim lub użytkownikami.

7. Do celów niniejszej decyzji stopa zwrotu z kapitału, która nie przekracza odnośnej stopy swap powiększonej o premię w wysokości 100 punktów bazowych, jest uznawana za rozsądną w każdym przypadku. Odnośna stopa swap to stopa swap, której wymagalność i waluta odpowiadają okresowi obowiązywania aktu powierzenia i określonej w nim walucie. Jeśli świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym nie jest związane z istotnym ryzykiem handlowym lub umownym, w szczególności gdy koszty netto poniesione w związku z wykonywaniem usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym są zasadniczo rekompensowane *ex post* w pełnej wysokości, rozsądny zysk nie może przekraczać odpowiedniej stopy swap powiększonej o premię w wysokości 100 punktów bazowych.

8. W przypadku gdy z uwagi na szczególne okoliczności wykorzystanie stopy zwrotu z kapitału jest nieodpowiednie, państwa członkowskie mogą opierać się na innych wskaźnikach poziomu zysku w celu określenia rozsądnego zysku, takich jak średnia stopa zwrotu z kapitału własnego, stopa zwrotu z zaangażowanego kapitału, stopa zwrotu z aktywów lub stopa zwrotu ze sprzedaży. „Zwrot” oznacza zysk przed odsetkami i opodatkowaniem w danym roku. Średni zwrot oblicza się z wykorzystaniem czynnika dyskontującego w całym okresie obowiązywania umowy, zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽¹⁾. Niezależnie od wybranego wskaźnika państwo członkowskie musi być w stanie przekazać Komisji, na jej wniosek, odpowiednie dane potwierdzające, że zysk nie przekracza zysku, którego wymagałoby typowe przedsiębiorstwo podczas podejmowania decyzji, czy świadczyć daną usługę, np. poprzez przedstawienie danych o zwrocie uzyskanym z podobnego typu zamówień udzielonych na warunkach rynkowych.

9. W przypadku gdy przedsiębiorstwo prowadzi działalność zarówno wchodzącą w zakres usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, jak i działalność wykraczającą poza ten zakres, w wewnętrznych księgach przedsiębiorstwa należy wykazać osobno koszty i wpływy związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym oraz koszty i wpływy związane z innymi usługami, jak również kryteria, według których przypisuje się koszty i przychody. Koszty związane z każdą działalnością wykraczającą poza zakres usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym obejmują wszystkie koszty bezpośrednio, odpowiedni wkład we wspólne koszty stałe i właściwy zwrot z kapitału. W odniesieniu do tych kosztów nie przyznaje się żadnej rekompensaty.

10. Państwa członkowskie wymagają od danego przedsiębiorstwa zwrotu otrzymanych nadwyżek rekompensaty.

Artykuł 6

Kontrola nadwyżek

1. Państwa członkowskie dbają o to, by rekompensata przyznana na wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym spełniała wymogi określone w niniejszej decyzji, a szczególnie by przedsiębiorstwo nie otrzymywało rekompensaty przekraczającej kwotę ustaloną zgodnie z art. 5. Na żądanie Komisji państwa członkowskie przekazują stosowne dokumenty. Przeprowadzają regularne kontrole lub dbają o przeprowadzanie takich kontroli co najmniej co trzy lata w okresie powierzenia oraz na koniec tego okresu.

2. W przypadku gdy przedsiębiorstwo otrzymało rekompensatę przekraczającą kwotę określoną zgodnie z art. 5, państwo członkowskie żąda od danego przedsiębiorstwa zwrotu otrzymanych nadwyżek. Wskaźniki służące do obliczania rekompensat są uaktualniane na przyszłość. W przypadku gdy nadwyżka rekompensaty nie przekracza 10 % kwoty średniej

rocznej rekompensaty, nadwyżka ta może zostać przeniesiona na kolejny okres i odliczona od kwoty rekompensaty należnej w tym okresie.

Artykuł 7

Przejrzystość

W przypadku rekompensaty przekraczającej kwotę 15 mln EUR przyznanej przedsiębiorstwu, które prowadzi także działalność wykraczającą poza zakres usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, państwo członkowskie publikuje w internecie lub innych stosownych środkach przekazu następujące informacje:

- a) akt powierzenia lub streszczenie, które obejmuje elementy określone w art. 4;
- b) kwoty pomocy przyznawanej przedsiębiorstwu w skali roku.

Artykuł 8

Dostępność informacji

Państwa członkowskie przechowują przez okres powierzenia oraz przez okres co najmniej dziesięciu lat od końca okresu powierzenia wszystkie niezbędne informacje, na podstawie których można określić, czy przyznana rekompensata jest zgodna z niniejszą decyzją.

Na pisemny wniosek Komisji państwa członkowskie przekazują Komisji wszystkie informacje, które ta ostatnia uważa za konieczne do określenia, czy obowiązujące rekompensaty są zgodne z niniejszą decyzją.

Artykuł 9

Sprawozdania

Każde państwo członkowskie co dwa lata przekazuje Komisji sprawozdanie na temat wykonania niniejszej decyzji. Sprawozdanie zawiera szczegółowy opis stosowania niniejszej decyzji do różnych kategorii usług, o których mowa w art. 2 ust. 1, i obejmuje:

- a) opis stosowania niniejszej decyzji do usług wchodzących w jej zakres, w tym działań wykonywanych wewnętrznie;
- b) łączną kwotę pomocy przyznanej zgodnie z niniejszą decyzją, z rozbiciem na sektory gospodarki, w których działają beneficjenci;

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 19.1.2008, s. 6.

c) wzmiankę o tym, czy w przypadku danego rodzaju usługi stosowanie niniejszej decyzji było źródłem trudności lub skarg osób trzecich;

oraz

d) wszelkie inne informacje dotyczące stosowania niniejszej decyzji wymagane przez Komisję, które zostaną określone w stosownym czasie przed terminem przedłożenia sprawozdania.

Pierwsze sprawozdanie jest przekazywane do dnia 30 czerwca 2014 r.

Artykuł 10

Przepisy przejściowe

Niniejszą decyzję stosuje się do pomocy indywidualnej i programów pomocy zgodnie z poniższym:

a) programy pomocy wprowadzone przed wejściem w życie niniejszej decyzji, które były zgodne z rynkiem wewnętrznym i zwolnione z wymogu zgłoszenia zgodnie z decyzją 2005/842/WE, są nadal zgodne z rynkiem wewnętrznym i zwolnione z wymogu zgłoszenia na kolejny okres dwóch lat;

b) wszelka pomoc udzielona przed wejściem w życie niniejszej decyzji, która nie była zgodna z rynkiem wewnętrznym ani zwolniona z wymogu zgłoszenia zgodnie z decyzją 2005/842/WE, lecz spełnia warunki określone w niniejszej decyzji, jest zgodna z rynkiem wewnętrznym i zwolniona z wymogu uprzedniego zgłoszenia.

Artykuł 11

Uchylenie

Decyzja 2005/842/WE traci moc.

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 31 stycznia 2012 r.

Artykuł 13

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji

Joaquín ALMUNIA

Wiceprzewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 360/2012

z dnia 25 kwietnia 2012 r.

w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. w sprawie stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w odniesieniu do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

po opublikowaniu projektu niniejszego rozporządzenia ⁽²⁾,

po konsultacji z Komitetem Doradczym ds. Pomocy Państwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 994/98 upoważnia Komisję do określenia w rozporządzeniu progu, poniżej którego uważa się, że środki pomocy nie spełniają wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i dlatego nie podlegają procedurze zgłoszenia przewidzianej w art. 108 ust. 3 Traktatu.
- (2) Na podstawie wspomnianego rozporządzenia Komisja przyjęła w szczególności rozporządzenie (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* ⁽³⁾, które określa ogólny pułap *de minimis* w wysokości 200 000 EUR na beneficjenta w okresie trzech lat podatkowych.
- (3) Z doświadczeń Komisji w stosowaniu zasad pomocy państwa na rzecz przedsiębiorstw wykonujących usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 106 ust. 2 Traktatu wynika, że pułap, poniżej którego korzyści przypadające w udziale takim przedsiębiorstwom można uznać za niemające wpływu na handel między państwami członkowskimi ani za zakłócające lub grożące zakłóceniem konkurencji, może różnić się w niektórych przypadkach od ogólnego pułapu *de minimis* określonego w rozporządzeniu (WE) nr 1998/2006. Przynajmniej niektóre z tych korzyści mogą bowiem stanowić rekompensatę za dodatkowe koszty związane z wykonywaniem usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Co więcej, wiele działań kwalifikujących się jako wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, ma

ograniczony zasięg lokalny. Celowe jest zatem, by oprócz rozporządzenia (WE) nr 1998/2006 wprowadzić rozporządzenie zawierające szczególne zasady *de minimis* dla przedsiębiorstw wykonujących usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. Należy ustanowić pułap pomocy *de minimis*, jaką przedsiębiorstwo może otrzymać w danym okresie.

- (4) Z doświadczeń Komisji wynika, że pomoc przyznawana przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym nie wpływa na handel między państwami członkowskimi ani nie zakłóca bądź nie grozi zakłóceniem konkurencji, jeżeli łączna kwota pomocy przyznanej na wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, otrzymana przez przedsiębiorstwo będące beneficjentem, nie przekracza 500 000 EUR w dowolnym okresie trzech lat podatkowych. Ze względu na rozwój sektora pasażerskiego transportu drogowego oraz w większości lokalny charakter usług świadczonych w tym sektorze w ogólnym interesie gospodarczym nie byłoby właściwe zastosowanie do tego sektora niższego pułapu i w związku z tym powinien zostać zastosowany pułap w wysokości 500 000 EUR.
- (5) Na potrzeby analizy przestrzegania tego pułapu należy brać pod uwagę lata budżetowe wykorzystywane przez podmiot gospodarczy w danym państwie członkowskim do celów podatkowych. Stosowny okres trzech lat należy oceniać w sposób ciągły, zatem dla każdego przypadku nowej pomocy *de minimis* należy ustalić łączną kwotę pomocy *de minimis* przyznaną w ciągu danego roku budżetowego oraz dwóch poprzedzających go lat budżetowych. W tym celu powinno się uwzględnić pomoc przyznaną przez państwo członkowskie, nawet gdy jest ona finansowana w całości lub w części ze środków Unii. Nie powinno być możliwe rozbijanie środków pomocy, których wartość wykracza poza pułap *de minimis*, na kilka mniejszych części w celu sprowadzenia tych części do poziomu mieszczącego się w zakresie niniejszego rozporządzenia.
- (6) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się wyłącznie do pomocy przyznanej w związku z wykonywaniem usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Przedsiębiorstwu korzystającemu z pomocy powinno zatem zostać powierzone na piśmie wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, na rzecz których przyznawana jest pomoc. Dokument powierzający powinien zawierać informacje o usłudze świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, do której odnosi się przyznawana pomoc, ale nie musi zawierać wszystkich szczegółowych informacji określonych w decyzji Komisji 2012/21/UE z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust.

⁽¹⁾ Dz.U. L 142 z 14.5.1998, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5.

- 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ⁽¹⁾.
- (7) Ze względu na szczególne zasady, które stosuje się w sektorach produkcji podstawowej produktów rolnych, produktów rybołówstwa i akwakultury oraz sektorze transportu drogowego towarów, biorąc pod uwagę, że przedsiębiorstwa w tych sektorach nieczęsto wykonują usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, a także uwzględniając ryzyko, że kwoty pomocy mniejsze od określonych w niniejszym rozporządzeniu mogłyby spełniać kryteria art. 107 ust. 1 Traktatu, niniejsze rozporządzenie nie powinno stosować się do tych sektorów. Niezależnie od tego, w przypadku gdy przedsiębiorstwo prowadzi działalność w sektorach produkcji podstawowej produktów rolnych, produktów rybołówstwa i akwakultury lub w sektorze transportu drogowego towarów oraz innych sektorach lub obszarach działalności, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do działalności w tych innych sektorach lub obszarach działalności (takich jak usuwanie śmieci na morzu), pod warunkiem że państwa członkowskie zagwarantują za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielanie działalności lub wyodrębnienie kosztów, że pomoc *de minimis* nie dotyczy działalności w wyłączonych sektorach na mocy niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie mogą wypełnić to zobowiązanie w szczególności poprzez ograniczenie kwoty pomocy *de minimis* do kosztów świadczenia usługi, w tym rozsądnego zysku. Niniejsze rozporządzenie nie powinno stosować się do sektora węgla ze względu na cechy szczególne tego sektora oraz na fakt, że przedsiębiorstwa w tych sektorach nieczęsto wykonują usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym.
- (8) Biorąc pod uwagę podobieństwa między przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych oraz produktów innych niż rolne, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, z zastrzeżeniem spełnienia określonych warunków. Za przetwarzanie lub wprowadzanie do obrotu nie można w tym względzie uznać czynności wykonywanych w gospodarstwach jako niezbędny element przygotowania produktu do pierwszej sprzedaży, takich jak zbiór, koszenie czy młócka zbóż, pakowanie jaj, ani też pierwszej sprzedaży na rzecz podmiotów zajmujących się odsprzedają lub przetwórstwem.
- (9) Trybunał Sprawiedliwości orzekł ⁽²⁾, że z dniem przyjęcia przez Unię aktów prawnych w celu ustanowienia wspólnej organizacji rynku w danym sektorze rolnictwa państwa członkowskie mają obowiązek powstrzymania się od wszelkich działań mogących zaszkodzić tej organizacji lub wprowadzających od niej odstępstwa. Z tego względu niniejszego rozporządzenia nie powinno stosować się do pomocy, której kwota ustalana jest na podstawie ceny lub ilości produktów nabytych lub wprowadzonych na rynek. Nie powinno też mieć zastosowania do wsparcia *de minimis*, które wiąże się z obowiązkiem dzielenia się środkami pomocy z producentami surowców.
- (10) Niniejszego rozporządzenia nie powinno stosować się do pomocy eksportowej *de minimis* ani pomocy *de minimis* faworyzującej produkty krajowe względem produktów przywożonych.
- (11) Niniejszego rozporządzenia nie powinno się stosować do przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji w rozumieniu Wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw ⁽³⁾, ponieważ nie należy przyznawać pomocy operacyjnej przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji poza planem restrukturyzacji, a ponadto ze względu na trudności, jakie wiążą się z ustaleniem ekwiwalentu dotacji brutto pomocy udzielanej tego typu przedsiębiorstwom.
- (12) Zgodnie z zasadami regulującymi kwestię pomocy objętej zakresem art. 107 ust. 1 Traktatu za datę przyznania pomocy *de minimis* należy uznać moment, w którym podmiot gospodarczy uzyskuje prawo przyjęcia takiej pomocy zgodnie z obowiązującym, krajowym systemem prawnym.
- (13) Aby uniknąć przypadków obchodzenia maksymalnej intensywności pomocy określonej w różnych instrumentach unijnych, pomocy *de minimis* nie powinno łączyć się z pomocą państwa w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych, w przypadku gdyby taka kumulacja miała skutkować przekroczeniem poziomu intensywności pomocy, określonego w zależności od specyficznych uwarunkowań każdego przypadku rozporządzeniem o wyłączeniach grupowych lub decyzją przyjętą przez Komisję.
- (14) Niniejsze rozporządzenie nie powinno stanowić ograniczenia dla stosowania rozporządzenia (WE) nr 1998/2006 do przedsiębiorstw wykonujących usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. W odniesieniu do pomocy przyznanej z tytułu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym państwa członkowskie powinny mieć możliwość oparcia się na niniejszym rozporządzeniu lub na rozporządzeniu (WE) nr 1998/2006.
- (15) Trybunał Sprawiedliwości w swoim wyroku w sprawie *Altmark* ⁽⁴⁾ określił szereg warunków, które muszą być spełnione, aby rekompensata z tytułu wykonywania usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym nie stanowiła pomocy państwa. Warunki te mają zagwarantować, że rekompensata ograniczona do kosztów netto ponoszonych przez rentowne przedsiębiorstwa w związku z wykonywaniem usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. Nadmierna rekompensata tych kosztów netto stanowi

⁽¹⁾ Dz.U. L 7 z 11.1.2012, s. 3.

⁽²⁾ Sprawa C-456/00 *Republika Francuska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich* [2002] Rec. I-11949.

⁽³⁾ Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2.

⁽⁴⁾ Sprawa C-280/00 *Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, przy udziale Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht* [2003] Rec. I-7747.

pomoc państwa, która może zostać uznana za zgodną z prawem na mocy obowiązujących zasad unijnych. Aby uniknąć sytuacji, w której niniejsze rozporządzenie będzie stosowane w celu obejścia warunków określonych w wyroku w sprawie *Altmark* oraz aby uniknąć negatywnego wpływu przyznawanej na podstawie niniejszego rozporządzenia pomocy *de minimis* na wymianę handlową poprzez łączenie tej pomocy z innymi rekompensatami dotyczącymi wykonywania tej samej usługi w ogólnym interesie gospodarczym, pomoc *de minimis* przyznawana na podstawie niniejszego rozporządzenia nie powinna być łączona z żadnym rodzajem rekompensaty za wykonywanie tej samej usługi niezależnie od tego, czy stanowi pomoc państwa zgodnie z wyrokiem w sprawie *Altmark* czy pomoc państwa zgodną z prawem zgodnie z decyzją 2012/21/UE lub komunikatem Komisji z 2011 r. zatytułowanym „Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011)”⁽¹⁾. W związku z tym niniejsze rozporządzenie nie powinno stosować się do rekompensaty otrzymanej w odniesieniu do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, na które przyznano również inne rodzaje rekompensaty, z wyjątkiem sytuacji, gdy ta inna rekompensata stanowi pomoc *de minimis* na podstawie innych rozporządzeń *de minimis* i spełnione zostają warunki łączenia pomocy określone w niniejszym rozporządzeniu.

- (16) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie oraz prawidłowe stosowanie pułapu *de minimis* wszystkie państwa członkowskie powinny stosować tę samą metodę obliczeń. Aby ułatwić te obliczenia oraz pozostać w zgodzie z obecną praktyką stosowania zasady *de minimis*, kwoty pomocy, które nie mają formy dotacji pieniężnych, powinny być przeliczane na ekwiwalent dotacji brutto. Przy obliczaniu ekwiwalentu dotacji dla przejrzystych rodzajów pomocy innych niż dotacje oraz pomocy wypłacanej w kilku ratach należy stosować rynkowe stopy obowiązujące w chwili przyznawania takiej pomocy. Mając na względzie jednolite, przejrzyste i proste stosowanie zasad pomocy państwa, za rynkowe stopy stosowane do celów niniejszego rozporządzenia należy uznać stopy referencyjne, określone obecnie w komunikacie Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽²⁾.
- (17) W trosce o przejrzystość, równe traktowanie i możliwość skutecznego monitorowania niniejsze rozporządzenie powinno się stosować jedynie do pomocy *de minimis* o przejrzystym charakterze. Za pomoc o przejrzystym charakterze uważa się taką pomoc, w przypadku której możliwe jest wcześniejsze dokładne obliczenie ekwiwalentu dotacji brutto bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka. Takiego dokładnego obliczenia można przykładowo dokonać w odniesieniu do dotacji, dopłaty do oprocentowania i ograniczonych zwolnień podatkowych. Pomocy polegającej na wniesieniu kapitału nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że łączna kwota dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*. Pomocy polegającej na zastosowaniu kapitału podwyższonego ryzyka,

o której mowa w Wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na wspieranie inwestycji kapitału podwyższonego ryzyka w małych i średnich przedsiębiorstwach⁽³⁾, nie należy uznawać za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że kapitał dostarczany każdemu z docelowych przedsiębiorstw w ramach obowiązującego w danym przypadku programu podwyższonego ryzyka nie przekracza pułapu pomocy *de minimis*. Pomoc polegająca na udzielaniu pożyczek należy uznać za przejrzystą pomoc *de minimis*, gdy ekwiwalent dotacji brutto został obliczony na podstawie rynkowych stóp procentowych obowiązujących w chwili przyznania pomocy.

- (18) Niezbędne jest zapewnienie pewności prawnej co do programów gwarancyjnych, które nie mogą wpływać na wymianę handlową i zakłócać konkurencji, a w odniesieniu do których dostępne są dane pozwalające na wiarygodną ocenę wszelkich potencjalnych skutków. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem pozwolić na przeniesienie pułapu *de minimis* w wysokości 500 000 EUR na pułap gwarancyjny oparty na kwocie gwarantowanej indywidualnej pożyczki, będącej podstawą takiej gwarancji. Taki specjalny pułap powinien być obliczany przy użyciu metod oceny kwoty pomocy państwa zawartych w programach gwarancyjnych obejmujących pożyczki na rzecz rentownych podmiotów gospodarczych. Metody i dane stosowane do obliczania wartości pułapu właściwego dla gwarancji nie powinny dotyczyć podmiotów gospodarczych znajdujących się w trudnej sytuacji, o których mowa w Wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację firm znajdujących się w trudnej sytuacji. Specjalny pułap nie powinien zatem mieć zastosowania do pomocy indywidualnej *ad hoc* przyznanej poza zakresem programu gwarancyjnego, do pomocy przyznanej podmiotom gospodarczym znajdującym się w trudnej sytuacji ani do gwarancji na transakcje bazowe niestanowiące pożyczki, takie jak gwarancje na transakcje kapitałowe. Przy ustalaniu wysokości specjalnego pułapu należy opierać się na założeniu, że biorąc pod uwagę górną stopę procentową (wskaźnik niedotrzymania zobowiązań netto) w wysokości 13 % – co w przypadku programów gwarancyjnych w Unii stanowi najgorszy scenariusz – gwarancję wynoszącą 3 750 000 EUR można uznać za mającą ekwiwalent dotacji brutto równy ogólnemu pułapowi pomocy *de minimis* wynoszącemu 500 000 EUR. Takie specjalne pułapy powinny obejmować jedynie gwarancje pokrywające do 80 % pożyczki bazowej. W kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia, do określenia ekwiwalentu dotacji brutto zawartego w gwarancji państwa członkowskie mogą stosować metodę zgłoszoną na podstawie jednego z rozporządzeń Komisji dotyczących pomocy państwa i zatwierdzoną przez Komisję, o ile taka zatwierdzona metoda wyraźnie odnosi się do danego rodzaju gwarancji i danego rodzaju transakcji zabezpieczonych gwarancją.
- (19) Po zgłoszeniu danego środka pomocy przez państwo członkowskie Komisja może zbadać, czy środek ten – niebędący dotacją, pożyczką, gwarancją, wkładem kapitałowym, środkiem z zakresu kapitału wysokiego ryzyka ani ograniczonym zwolnieniem podatkowym – prowadzi do powstania ekwiwalentu dotacji brutto o wartości

⁽¹⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. C 14 z 19.1.2008, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. C 194 z 18.8.2006, s. 2.

- mniej niż wysokość pułapu *de minimis*, przez co mogłyby zostać objęte przepisami niniejszego rozporządzenia.
- (20) Komisja ma obowiązek czuwać nad przestrzeganiem zasad przyznawania pomocy państwa, a w szczególności nad tym, aby zasady te były respektowane przy przyznawaniu pomocy *de minimis*. Zgodnie z zasadą współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej państwa członkowskie powinny ułatwiać wypełnianie tego zadania poprzez ustanowienie niezbędnego mechanizmu gwarantującego, że łączna kwota pomocy przyznawanej zgodnie z zasadą *de minimis* temu samemu przedsiębiorstwu z tytułu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie przekroczy łącznego dopuszczalnego pułapu. W tym celu oraz w celu zapewnienia zgodności z przepisami dotyczącymi łączenia pomocy z pomocą *de minimis* na podstawie innych rozporządzeń *de minimis*, przyznając pomoc *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny informować zainteresowane przedsiębiorstwo o kwocie pomocy oraz o tym, że ma ona charakter *de minimis*, poprzez odesłanie do niniejszego rozporządzenia. Ponadto przed przyznaniem takiej pomocy zainteresowane państwo członkowskie powinno uzyskać od tego przedsiębiorstwa oświadczenie o wszelkiej innej pomocy *de minimis* objętej niniejszym rozporządzeniem lub innymi rozporządzeniami *de minimis*, otrzymanej w danym roku podatkowym oraz w dwóch poprzednich latach podatkowych. Ewentualnie państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia przestrzegania pułapu, stosując rejestr centralny.
- (21) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się bez uszczerbku dla wymogów prawa Unii w dziedzinie zamówień publicznych oraz dodatkowych wymogów wynikających z Traktatu lub sektorowych przepisów unijnych.
- (22) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do pomocy przyznanej przed jego wejściem w życie przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym.
- (23) Komisja zamierza dokonać przeglądu niniejszego rozporządzenia pięć lat po jego wejściu w życie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zakres i definicje

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 106 ust. 2 Traktatu.
2. Niniejsze rozporządzenie nie stosuje się do:
 - a) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom działającym w sektorach rybołówstwa i akwakultury, objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 104/2000 ⁽¹⁾;
 - b) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom prowadzącym działalność związaną z produkcją podstawową produktów rolnych;

- c) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom prowadzącym działalność związaną z przetwarzaniem i wprowadzaniem do obrotu produktów rolnych w następujących przypadkach:
 - (i) kiedy wysokość pomocy ustalana jest na podstawie ceny lub ilości takich produktów zakupionych od producentów surowców lub wprowadzonych na rynek przez podmioty gospodarcze objęte pomocą;
 - (ii) kiedy przyznanie pomocy zależy od faktu jej przekazania w części lub w całości producentom surowców;
- d) pomocy przyznawanej na działalność związaną z wywozem do państw trzecich lub państw członkowskich, tzn. pomocy bezpośrednio związanej z ilością wywożonych produktów, tworzeniem i prowadzeniem sieci dystrybucyjnej lub innymi wydatkami bieżącymi związanymi z prowadzeniem działalności wywozowej;
- e) pomocy uwarunkowanej pierwszeństwem korzystania z towarów krajowych w stosunku do towarów sprowadzanych z zagranicy;
- f) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom działającym w sektorze węglowym zgodnie z definicją zawartą w decyzji Rady 2010/787/UE ⁽²⁾;
- g) pomocy przyznawanej podmiotom gospodarczym prowadzącym działalność zarobkową w zakresie przewozu drogowego;
- h) pomocy przyznawanej przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji.

W przypadku gdy przedsiębiorstwa prowadzą działalność w sektorach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), c) lub g), a także sektorach niewyłączonych z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie wyłącznie do pomocy przyznanej w związku z działalnością w tych sektorach lub obszarach działalności, pod warunkiem że państwa członkowskie zagwarantują za pomocą odpowiednich środków, takich jak rozdzielenie działalności lub wyodrębnienie kosztów, że pomoc *de minimis* nie dotyczy działalności w wyłączonych sektorach na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „produkty rolne” oznaczają produkty wymienione w załączniku I do Traktatu, z wyjątkiem produktów rybołówstwa;
- b) „przetwarzanie produktów rolnych” oznacza czynności wykonywane na produkcie rolnym, w wyniku których powstaje produkt będący również produktem rolnym, z wyjątkiem wykonywanych w gospodarstwach czynności niezbędnych do przygotowania produktów zwierzęcych lub roślinnych do pierwszej sprzedaży;
- c) „wprowadzanie do obrotu produktów rolnych” oznacza posiadanie lub wystawianie produktu w celu sprzedaży, oferowanie go na sprzedaż, dostawę lub każdy inny sposób wprowadzania produktu na rynek, z wyjątkiem jego pierwszej sprzedaży przez producenta surowców na rzecz podmiotów zajmujących się odsprzedażą lub przetwórstwem i czynności przygotowujących produkt do pierwszej sprzedaży; sprzedaż produktu przez producenta surowców konsumentowi końcowemu uznaje się za wprowadzanie do obrotu produktów rolnych, jeśli następuje w odpowiednio wydzielonym do tego celu miejsku.

⁽¹⁾ Dz.U. L 17 z 21.1.2000, s. 22.

⁽²⁾ Dz. U 336 z 21.12.2010, s. 24.

Artykuł 2

Pomoc de minimis

1. Pomoc przyznana przedsiębiorstwom z tytułu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie spełnia wszystkich kryteriów określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu i dlatego jest zwolniona z wymogu zgłoszenia przewidzianego w art. 108 ust. 3 Traktatu, o ile spełnia warunki określone w niniejszym artykule ust. 2–8.

2. Całkowita wartość pomocy *de minimis* przyznanej jednemu przedsiębiorstwu wykonującemu usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym przez dowolny okres trzech lat budżetowych nie może przekroczyć 500 000 EUR.

Pułap ten stosuje się bez względu na formę pomocy *de minimis*, a także bez względu na to, czy pomoc przyznana przez państwo członkowskie jest w całości czy w części finansowana z zasobów Unii. Okres, który należy wziąć pod uwagę, ustala się poprzez odniesienie do lat obrotowych stosowanych przez podmiot gospodarczy w danym państwie członkowskim.

3. Pułap określony w ust. 2 jest wyrażony jako dotacja pieniężna. Wszystkie podane wartości są wartościami brutto, czyli nie uwzględniają potrąceń z tytułu podatków, ani innych opłat. W przypadku gdy pomoc przyznawana jest w formie innej niż dotacja, kwotę pomocy stanowi ekwiwalent dotacji brutto pomocy.

Pomoc wypłacana w kilku ratach jest dyskontowana do wartości w momencie przyznania dotacji. Jako stopę procentową stosowaną do dyskontowania należy stosować stopę dyskontową mającą zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

4. Niniejsze rozporządzenie stosuje się jedynie do pomocy, w odniesieniu do której możliwe jest dokładne obliczenie na zasadzie *ex ante* ekwiwalentu dotacji brutto bez potrzeby przeprowadzania oceny ryzyka („pomoc przejrzysta”). W szczególności:

- a) pomoc polegającą na udzielaniu pożyczek uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, gdy ekwiwalent dotacji brutto został obliczony na podstawie stopy referencyjnej obowiązującej w chwili przyznania pomocy;
- b) pomocy polegającej na wniesieniu kapitału nie uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że łączna kwota dokapitalizowania ze środków publicznych nie przekracza pułapu *de minimis*;
- c) pomocy obejmującej środki w zakresie kapitału podwyższonego ryzyka nie uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis*, chyba że kapitał dostarczany każdemu z docelowych podmiotów gospodarczych w ramach programu kapitału podwyższonego ryzyka nie przekracza pułapu *de minimis*;
- d) pomoc indywidualną przyznaną w ramach programu gwarancji przedsiębiorstwom, które nie należą do kategorii przedsiębiorstw zagrożonych, uznaje się za przejrzystą pomoc *de minimis* wówczas, gdy gwarantowana część pożyczki, na którą udziela się gwarancji w ramach takiego programu, nie przekracza kwoty 3 750 000 EUR na przedsiębiorstwo. Jeśli gwarantowana część tej pożyczki stanowi

jedynie pewną część tego pułapu, uznaje się, że ekwiwalent dotacji brutto tej gwarancji odpowiada tej samej części pułapu, o którym mowa w ust. 2. Wartość gwarancji nie może przekroczyć 80 % wartości pożyczki. Programy gwarancyjne także uznaje się za przejrzyste, jeśli:

- (i) przed wdrożeniem programu metodologia obliczania ekwiwalentu dotacji brutto gwarancji została zaakceptowana po uprzednim zgłoszeniu jej Komisji zgodnie z rozporządzeniem przyjętym przez Komisję w dziedzinie pomocy państwa; oraz
- (ii) zatwierdzona metodologia wyraźnie odnosi się do tego rodzaju gwarancji i tego rodzaju transakcji bazowych, jakie w danym przypadku wchodzi w grę w kontekście stosowania niniejszego rozporządzenia.

5. W przypadku gdy łączna kwota pomocy *de minimis* przyznana na podstawie niniejszego rozporządzenia przedsiębiorstwu w ramach wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym przekracza pułap określony w ust. 2, do tej kwoty nie stosuje się przepisów niniejszego rozporządzenia, nawet w odniesieniu do części, która nie przekracza tego pułapu. W takim wypadku nie można zastosować przywileju wynikającego z niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do takiego środka pomocy.

6. Pomocy *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia nie należy łączyć z pomocą państwa w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych, w przypadku gdyby taka kumulacja miała skutkować osiągnięciem wyższego poziomu intensywności pomocy niż ustalony pod kątem specyficznych uwarunkowań każdego przypadku w rozporządzeniu o grupowym wyłączeniu lub decyzji przyjętej przez Komisję.

7. Pomoc *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia można łączyć z pomocą *de minimis* na podstawie innych rozporządzeń o pomocy *de minimis* do pułapu określonego w ust. 2.

8. Pomocy *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia nie można jednak łączyć z żadną rekompensatą w odniesieniu do tych samych usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, bez względu na to, czy stanowi ona pomoc państwa, czy nie.

Artykuł 3

Monitorowanie

1. W przypadku gdy państwo członkowskie ma zamiar przyznać przedsiębiorstwu pomoc *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia, powiadamia pisemnie to przedsiębiorstwo o kwocie przyszłej pomocy wyrażonej jako ekwiwalent dotacji brutto, usłudze świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, w odniesieniu do której pomoc jest przyznawana, oraz o jej charakterze *de minimis*, podając wyraźne odniesienie do niniejszego rozporządzenia, a także podając tytuł niniejszego rozporządzenia oraz odniesienie do jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Jeśli pomoc *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia przyznaje się różnym przedsiębiorstwom na podstawie programu pomocy, w ramach którego otrzymują one różne kwoty pomocy indywidualnej, państwa

członkowskie mogą podjąć decyzję o wypełnieniu tego obowiązku poprzez poinformowanie tych przedsiębiorstw o wysokości stałej kwoty odpowiadającej maksymalnej kwocie pomocy, która ma być przyznana w ramach tego programu. W takim przypadku stała kwota służy do określenia, czy nie przekroczono pułapu określonego w art. 2 ust. 2. Przed przyznaniem pomocy państwo członkowskie musi także uzyskać od przedsiębiorstwa wykonującego usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym oświadczenie, w formie pisemnej lub elektronicznej, na temat wszelkiej innej pomocy *de minimis* przyznanej na podstawie niniejszego rozporządzenia lub innych rozporządzeń dotyczących pomocy *de minimis* w czasie dwóch poprzednich lat podatkowych oraz bieżącego roku podatkowego.

Państwo członkowskie przyznaje nową pomoc *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia dopiero po upewnieniu się, że nie podniesie ona łącznej kwoty pomocy *de minimis* przyznanej danemu przedsiębiorstwu do poziomu przekraczającego próg określony w art. 2 ust. 2 oraz że reguły dotyczące łączenia pomocy zawarte w art. 2 ust. 6, 7 i 8 są przestrzegane.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie ustanowiło centralny rejestr pomocy *de minimis*, zawierający pełne informacje o wszystkich przypadkach pomocy *de minimis* przyznanej przez dowolne władze w tym państwie członkowskim przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, wymóg określony w ust. 1 akapit pierwszy przestaje mieć zastosowanie, z chwilą gdy rejestr obejmuje okres trzech lat.

3. Państwa członkowskie rejestrują i gromadzą wszystkie informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Dane takie zawierają wszelkie informacje konieczne do wykazania, że spełnione są warunki niniejszego rozporządzenia. Dane dotyczące indywidualnej pomocy *de minimis* przechowuje się przez 10 lat podatkowych od daty przyznania pomocy.

Dane dotyczące programu pomocy *de minimis* przechowuje się przez 10 lat od daty przyznania ostatniej indywidualnej pomocy w ramach takiego programu. Na pisemny wniosek Komisji państwo członkowskie przekazuje Komisji w ciągu 20 dni roboczych lub w ciągu dłuższego okresu określonego we wniosku, wszelkie informacje, jakie uzna ona za niezbędne do oceny, czy spełnione zostały warunki niniejszego rozporządzenia, a w szczególności czy nie zostały przekroczone łączne kwoty pomocy *de minimis* na podstawie niniejszego rozporządzenia lub inne rozporządzenia dotyczące pomocy *de minimis*.

Artykuł 4

Przepisy przejściowe

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pomocy *de minimis* przyznanej z tytułu wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym przed jego wejściem w życie, jeżeli pomoc ta spełnia warunki określone w art. 1 i 2. Wszelka pomoc na wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, niespełniająca tych warunków podlega ocenie zgodnie z odpowiednimi decyzjami, ramami, wytycznymi, komunikatami i zawiadomieniami.

Po upływie okresu obowiązywania niniejszego rozporządzenia wszelkie środki pomocy *de minimis* spełniające warunki określone w tym rozporządzeniu można wdrażać w sposób prawomocny przez kolejne sześć miesięcy.

Artykuł 5

Wejście w życie i okres obowiązywania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dnia 31 grudnia 2018 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 kwietnia 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący